

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

(Μέλλων προσελθεῖν τοῖς ἀχράντοις Μυστηρίοις, μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου, μέχρι τέλους τοῦ «Πιστεύω...», λέγε μετὰ κατανύξεως τὸν παρόντα Κανόνα).

Ο ΚΑΝΩΝ

Ωδὴ Α΄.

Ἄρτος ζωῆς αἰωνιζούσης γενέσθω μοι τὸ Σῶμά σου τὸ ἅγιον, εὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ τὸ Τίμιον Αἷμα, καὶ νόσων πολυτρόπων ἀλεξητήριον.

Βεβηλωθεὶς ἔργοις ἀτόποις ὁ δαίλαιος, τοῦ σοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ Θείου Αἵματος ἀνάξιος ὑπάρχω, Χριστέ, τῆς μετουσίας, ἧς με ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Γῆ ἀγαθή, εὐλογημένη Θεόνυμφε, τὸν στάχυν ἢ βλαστήσασα τὸν ἀγεώργητον καὶ σωτήριον κόσμῳ, ἀξιώσόν με τοῦτον τρώγοντα σώζεσθαι.

Ωδὴ Γ΄.

Δακρῶν μοι παράσχου, Χριστέ, ῥανίδας, τὸν ῥύπον τῆς καρδιάς μου καθαιρούσας, ὡς ἂν εὐσυνειδότως κεκαθαρμένος, πίστει προσέρχωμαι καὶ φόβῳ, Δέσποτα, ἐν τῇ μεταλήψει τῶν θείων δώρων σου.

Εἰς ἄφεσιν γενέσθω μοι τῶν πταισμάτων τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα καὶ θεῖον Αἷμα, εἰς Πνεύματος Ἁγίου τε κοινωνίαν καὶ εἰς αἰώνιον ζωὴν, Φιλάνθρωπε, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων ἀλλοτριώσιν.

Θεοτοκίον.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ
ΣΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ

(Ὅταν πρόκειται νὰ προσέλθεις στὴ Θεία Κοινωνία, μετὰ τὴ βραδυνή Ἀκολουθία τοῦ Ἀποδείπνου, μέχρι τὸ τέλος τοῦ Πιστεύω, λέγε μέ κατάνυξη τὸν παρακάτω Κανόνα τῆς Θείας Μεταλήψεως.

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ.

Α΄.Ωιδή.

Ἄρτος (τροφή) αἰώνιας ζωῆς ἅς μοῦ γίνει εὐσπλαχνε, Κύριε, τὸ Σῶμα σου τὸ ἅγιον καὶ τὸ Τίμιον Αἷμα σου, καὶ ἀποτρεπτικό τῶν πολύτροπων ἀσθενειῶν.

Ἐπειδὴ μολύνθηκα μέ ἄτοπα ἔργα ἐγὼ ὁ ἄθλιος, εἶμαι ἀνάξιος νὰ συμμετάσχω στό ἀμόλυντο Σῶμα σου καὶ στό θεϊκό σου Αἷμα, γιὰ τὰ ὅποια κάνα με ἄξιο.

Θεοτοκίον.

Γῆ εὐφορη, εὐλογημένη Νύμφη τοῦ Θεοῦ, πού βλάστησες τὸ ἀκαλλιέργητο στάχυ καὶ σωτήριο γιὰ τὸν κόσμον (τὸν Χριστό), ἀξιώσέ με νὰ σωθῶ τρώγοντάς τον.

Γ΄.Ωιδή.

Δός μου, Χριστέ, σταγόνες δακρῶν, πού νὰ καθαρίζουν τὸ ρύπον (τὴν ἀκαθαρσία) τῆς καρδιάς μου, ὥστε με καθαρὴ συνείδηση νὰ πλησιάζω, Κύριε, μέ πίστη καὶ φόβον στὴ μετάληψη τῶν θεϊκῶν Δώρων σου.

Ἄς ἀποβεῖ γιὰ μένα συγχώρηση τῶν πταισμάτων μου τὸ ἀμόλυντο Σῶμα σου καὶ τὸ θεϊκό Αἷμα, καὶ συμμετοχὴ στό Ἅγιο Πνεῦμα καὶ σέ αἰώνια ζωὴ καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ πάθη καὶ θλίψεις.

Θεοτοκίον.

<p>Ζωῆς τοῦ Ἄρτου τράπεζα, Παναγία, τοῦ ἄνωθεν δι' ἔλεον καταβάντος, καὶ κόσμῳ καινοτέραν ζωὴν διδόντος, κάμῃ ἀξιῶσον νῦν τὸν ἀνάξιον, μετὰ φόβου γεύσασθαι τούτου καὶ ζήσεσθαι.</p> <p>Ὡδὴ Δ'.</p> <p>Ἡθέλησας δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς, Πολυέλεε, τυθῆναι ὡς πρόβατον διὰ βροτῶν ἀμαρτήματα ὅθεν ἰκετεύω σε καὶ τὰ ἐμὰ ἐξαλείψαι πλημμελήματα.</p> <p>Θεράπευσον τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, Κύριε, καὶ ὅλον ἀγίασον καὶ καταξιώσον, Δέσποτα, ὅπως κοινωνήσω σου τοῦ μυστικοῦ Θεοῦ Δείπνου ὁ ταλαίπωρος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἰλέωσαι καὶ ἐμοὶ τὸν ἐκ σπλάγχχνων σου, Δέ Δέσποινα, καὶ τήρει με ἄρρυπον τὸν σὸν ἰκέτην καὶ ἄμεμπτον, ὅπως εἰσδεχόμενος τὸν νοητὸν μαργαρίτην ἀγιάζωμαι.</p> <p>Ὡδὴ Ε'.</p> <p>Καθὼς προέφης, Χριστέ, γενέσθω δὴ τῷ εὐτελεῖ δούλῳ σου· καὶ ἐν ἐμοὶ μείνον ὡς ὑπέσχου· ἰδοὺ γὰρ τὸ Σῶμα τρώγω σου τὸ θεῖον καὶ πίνω τὸ Αἷμα σου.</p> <p>Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, ὁ ἄνθραξ γένοιτο τοῦ σου Σώματος εἰς φωτισμὸν τῷ ἐσκοτισμένῳ ἐμοί, καὶ καθαρισμὸν τῆς βεβηλωθείσης ψυχῆς μου τὸ Αἷμα σου.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Μαρία μητέρα Θεοῦ, τῆς εὐωδίας τὸ σεπτὸν</p>		<p>Παναγία, Ἐσύ πού εἶσαι τράπεζα ζωῆς Ἐκείνου, πού κατέβηκε ἀπὸ ἐπάνω (ἀπὸ τὸν οὐρανὸ) ἀπὸ εὐσπλαχνία, καὶ δίνει στὸν κόσμον ζωὴ, ἀξιῶσέ με τώρα ἐμένα τὸν ἀνάξιο, νὰ τὸν γευθῶ καὶ νὰ ζήσω.</p> <p>Δ'.Ὡδή.</p> <p>Ἀφοῦ πῆρες σάρκα γιὰ μᾶς, Πολυέλεε, θέλησες νὰ θυσιασθεῖς ὡς πρόβατο γιὰ τίς ἀμαρτίες τῶν θνητῶν (τῶν ἀνθρώπων), γι' αὐτὸ σέ ἰκετεύω νὰ ἐξαλείψεις (νὰ σβήσεις) καὶ τὰ δικά μου πλημμελήματα (τίς ἐλλείψεις μου).</p> <p>Θεράπευσε, Κύριε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ ἀγίασέ με ὁλόκληρο, καὶ καταξιώσέ με, Κύριε, νὰ συμμετάσχω στό θεϊκό σου Δεῖπνο ἐγώ ὁ ταλαίπωρος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Κάνε σπλαχνικό, Κυρία, γιὰ μένα, αὐτὸν πού προῆλθε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου, καὶ διατήρησέ με καθαρὸ, ἐμένα πού σέ ἰκετεύω, καὶ ἄψογο, γιὰ νὰ ἀγιάζομαι δεχόμενος μέσα μου τὸ πνευματικὸ μαργαριτάρι.</p> <p>Ε'.Ὡδή.</p> <p>Ὅπως προεῖπες, Χριστέ, ἄς γίνει σ' ἐμένα τὸν ταπεινὸ δούλο σου· καὶ μείνε ἐντός μου, ὅπως ὑποσχέθηκες· διότι νὰ, τρώγω τὸ θεϊκὸ Σῶμα σου, καὶ πίνω τὸ Αἷμα σου.</p> <p>Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, ὁ ἄνθρακας (τὸ κάρβουνο) τοῦ Σώματός σου ἄς γίνει φωτισμὸς γιὰ μένα τὸν σκοτισμένο, καὶ τὸ Αἷμα σου καθαρισμὸς τῆς ψυχῆς μου, πού μολύνθηκε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Μαρία Μητέρα τοῦ Θεοῦ, σεμνὴ κατοικία τῆς</p>
---	--	--

σκήνωμα, ταῖς σαῖς εὐχαῖς σκεῦος ἐκλογῆς με ἀπέργασαι, ὅπως τῶν ἀγιασμάτων μετέχω τοῦ Τόκου σου.

Ὡδή ΣΤ'.

Νοῦν, ψυχὴν καὶ καρδίαν ἀγίασον, Σῶτερ, καὶ τὸ σῶμά μου, καὶ καταξιώσον ἀκατακρίτως, Δέσποτα, τοῖς φρικτοῖς μυστηρίοις προσέρχεσθαι.

Ξενωθείην παθῶν, καὶ τῆς χάριτος σχοίην τε προσθήκην ζωῆς τε ἀσφάλειαν, διὰ τῆς μεταλήψεως τῶν ἀγίων, Χριστέ, Μυστηρίων σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος ὁ Ἅγιος, ὅλον με ἀγίασον νῦν προσερχόμενον τοῖς θείοις Μυστηρίοις σου, τῆς ἀγίας Μητρός σου δεήσεσιν.

Κοντάκιον.

Τὸν Ἄρτον, Χριστέ, λαβεῖν μὴ ὑπερίδης με, τὸ Σῶμα τὸ σὸν καὶ τὸ θεῖον νῦν Αἷμά σου· τῶν ἀχράντων, Δέσποτα, καὶ φρικτῶν Μυστηρίων σου μετασχεῖν τῷ ἀθλίῳ, μὴ εἰς κριμά μοι γένοιτο· γένοιτο δέ μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ ἀθάνατον.

Ὡδή Ζ'.

Πηγὴ ἀγαθῶν ἢ μετάληψις, Χριστέ, τῶν ἀθανάτων σου νῦν Μυστηρίων· γεννηθήτω μοι φῶς καὶ ζωὴ καὶ ἀπάθεια, καὶ πρὸς ἀρετῆς θειότερας προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν πρόξενος, μόνε Ἀγαθέ, ὅπως δοξάζω σε.

Ῥυσθείην παθῶν καὶ ἐχθρῶν καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης θλίψεως, τρόμῳ καὶ πόθῳ προσιῶν τανῦν, μετ' εὐλαβείας, Φιλάνθρωπε, σοῦ τοῖς ἀθανάτοις

πνευματικῆς εὐωδίας, μέ τις δικές σου εὐχές κάνε με σκεῦος ἐκλογῆς, γιὰ νὰ συμμετέχω στὰ ἅγια Μυστήρια τοῦ Υἱοῦ σου.

ΣΤ'.Ὡδή.

Ἀγίασε τὸ νοῦ, τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά καὶ τὸ σῶμα μου, Σωτήρα, καὶ καταξιώσέ με, Κύριε, νὰ προσέρομαι (νὰ πλησιάζω) ἀκατάκριτα στὰ φρικτά σου Μυστήρια.

Εἶθε νὰ ἀποξενωθῶ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ νὰ δεχθῶ περισσότερη τὴ θεία χάρη καὶ ἀσφάλεια ζωῆς, μέ τὴ μετάληψη τῶν ἀγίων Μυστηρίων σου, Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἅγιε Θεέ μας, τώρα πού προσέρομαι στὰ θεϊκά σου Μυστήρια, ἀγίασέ με ὀλόκληρο μέ τις δεήσεις τῆς ἀγίας Μητέρας σου.

Κοντάκιο.

Μὴ μέ παραβλέψεις, Χριστέ, γιὰ νὰ λάβω τὸν ἄρτο, δηλαδή τὸ Σῶμα σου καὶ τὸ θεϊκό Αἷμα σου, καὶ νὰ μὴ γίνεῖ καταδίκη γιὰ μένα τὸν ἄθλιο, Κύριε, ἢ συμμετοχὴ μου στὰ ἀμόλυντα καὶ φρικτά σου Μυστήρια· ἀντίθετα νὰ γίνεῖ γιὰ μένα ζωὴ αἰώνια καὶ ἀθάνατη.

Ζ'.Ὡδή.

Χριστέ, ἢ μετάληψη τῶν ἀθανάτων σου Μυστηρίων ἅς γίνεῖ τώρα γιὰ μένα πηγὴ ἀγαθῶν, φῶς καὶ ζωὴ καὶ ἀπάθεια καὶ αἰτία γιὰ προκοπὴ καὶ πρόοδο θεϊκώτερης ἀρετῆς, μόνε ἀγαθέ, γιὰ νὰ σέ δοξάζω.

Εἶθε νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ πάθη καὶ ἐχθρούς καὶ ἀνάγκες καὶ ἀπὸ κάθε θλίψη, μέ φόβο καὶ πόθο προσερχόμενος τώρα μέ εὐλάβεια, φιλάνθρωπε, στὰ ἀθάνατα καὶ θεϊκά σου Μυ-

καὶ θείοις Μυστηρίοις καὶ ψάλλον σοι· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα Χριστὸν ἢ τεκοῦσα ὑπὲρ νοῦν, Θεοχα-
ρίτωτε, ἐκδυσωπῶ σε νῦν ὁ δοῦλός σου, τὴν
καθαρὰν ὁ ἀκάθαρτος· μέλλοντά με νῦν τοῖς
ἀχράντοις Μυστηρίοις προσέρχεσθαι, κάθαρον
ὄλον μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος.

Ὡδή. Η'.

Τῶν οὐρανίων καὶ φρικτῶν καὶ ἀγίων σου, Χρι-
στέ, νῦν Μυστηρίων, καὶ τοῦ Θείου σου Δείπνου καὶ
μυστικοῦ κοινωνὸν γενέσθαι καὶ καταξίωσον,
τὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου.

ὑπὸ τὴν σὴν καταφυγῶν εὐσπλαγχνίαν,
Ἀγαθέ, κράζω σοι φόβῳ· Ἐν ἐμοὶ μείνον, Σῶτερ,
κάγώ, ὡς ἔφησ ἔν σοί· ἰδοὺ γάρ, θαρῶν τῷ ἐλέει
σου, τρώγω σου τὸ Σῶμα καὶ πίνω σου τὸ Αἷμα.

Θεοτοκίον.

Φρίττω δεχόμενος τὸ πῦρ, μὴ φλεχθῶ ὡσεὶ
κηρὸς καὶ ὡσεὶ χόρτος. Ὡ φρικτοῦ Μυστηρίου! Ὡ
εὐσπλαγχνίας Θεοῦ! Πῶς Θείου Σώματος καὶ Αἵ-
ματος ὁ πηλὸς μετέχω καὶ ἀφθαρτοποιοῦμαι;

Ὡδή Θ'.

Χρηστός ἐστι, γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὁ Κύριος· δι'
ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς γὰρ πάλαι γενόμενος, ἅπαξ
ἑαυτὸν τε προσάξας, ὡς προσφορὰν, Πατρὶ τῷ ἰδίῳ,
ἀεὶ σφαγιάζεται, ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας.

στήρια, καὶ ψάλλοντας σ' ἐσένα: Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας Ἐσὺ
Θεὲ τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό, πού γέννησες ἐπάνω ἀπὸ
τὴ λογικὴ τὸ Σωτήρα Χριστό, σέ παρακαλῶ θερμά τώρα ἐγώ
ὁ δοῦλος σου, ἐσένα τὴν καθαρὴ, ἐγώ ὁ ἀκάθαρτος, καθὼς
πρόκειται τώρα νὰ προσέλθω στὰ ἄχραντα (ἀμόλυντα) Μυ-
στήρια, καθάρισέ με ὁλόκληρο ἀπὸ μολυσμὸ σωματικὸ καὶ
πνευματικὸ.

Η'.Ὡδή.

Χριστέ, καταξίωσε κι ἐμένα νὰ γίνω τώρα κοινωνός τῶν
οὐρανίων καὶ φρικτῶν καὶ ἀγίων σου Μυστηρίων καὶ τοῦ
θεϊκοῦ σου καὶ μυστικοῦ Δείπνου, ἐμένα τὸν ἀπελπισμένο,
Θεὲ καὶ Σωτήρα μου.

Καταφεύγοντας κάτω ἀπὸ τὴ δικὴ σου εὐσπλαχνία,
Ἀγαθέ, σοῦ κραυγάζω μέ φόβο· Μείνε, Σωτήρα μου, μέσα
μου, κι ἐγώ νὰ μείνω μέσα σου, ὅπως εἶπες· διότι νά, ἔχοντας
θάρος στό ἔλεός σου τρώγω τὸ Σῶμα σου καὶ πίνω τὸ Αἷμα
σου.

Θεοτοκίον.

Αἰσθάνομαι φρίκη δεχόμενος τὴ φωτιά, νὰ μὴν καῶ
ὅπως τὸ κερὶ καὶ ὅπως τὸ χόρτο· Ὡ φρικτὸ Μυστήριον! Ὡ εὐ-
σπλαχνία Θεοῦ! Πῶς συμμετέχω ἐγώ ὁ χωματένιος στό θεϊ-
κό Σῶμα καὶ Αἷμα καὶ γίνομαι ἀφθαρτος.

Θ'.Ὡδή

Γευθεῖτε καὶ δεῖτε, ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθός, διότι ἀφοῦ
ἔγινε γιὰ μᾶς ὅπως ἐμεῖς προηγουμένως, καὶ ἀφοῦ πρόσφερε
ὡς προσφορὰ τὸν ἑαυτό του στὸν Πατέρα του, πάντοτε θυ-
σιάζεται ἀγιάζοντας αὐτοὺς πού κοινωνοῦν.

Ψυχὴν σὺν τῷ σώματι ἀγιασθεῖν, Δέσποτα, φωτισθεῖν, σωθεῖν, γενοίμην οἶκός σου τῆ τῶν Μυστηρίων μεθέξει τῶν ἱερῶν, ἔνοικόν σε ἔχων σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εὐεργέτα Πολυέλεε.

Ὡς πῦρ γενηθῆτω μοι καὶ ὡσεὶ φῶς τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, Σωτῆρ μου, τὸ τιμιώτατον, φλέγον ἁμαρτίας τὴν ὕλην, καὶ ἐμπιπρῶν παθῶν τὰς ἀκάνθας καὶ ὅλον φωτίζον με προσκυνεῖν σου τὴν Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Θεὸς σεσωμάτῳται, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου· ὅθεν πᾶσα ὕμνεϊ σε γενεά, Δέσποινα· νόων τε τὰ πλήθη δοξάζει, ὡς διὰ σοῦ σαφῶς κατιδόντα τὸν πάντων δεσπόζοντα, οὐσιωθέντα τὸ ἀνθρώπινον.

(Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου καί): Απόλυσις.

ΤΗΙ ΕΠΙΑΥΡΙΟΝ.

Τρισάγιον... Δόξα... Καὶ νῦν...

Κύριε, ἐλέησον (ιβ').

Δόξα... Καὶ νῦν...

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (γ'). Καὶ τοὺς ἐπομένους Ψαλμούς.

ΨΑΛΜΟΣ ΚΒ'. (22).

Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδέν με ὑστερήσει· εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν.

Ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με· τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν.

Ὁδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Εἶθε νὰ ἀγιασθῶ στήν ψυχὴ μαζί μέ τό σῶμα, Κύριε, νὰ φωτισθῶ, νὰ σωθῶ, νὰ γίνω κατοικία σου μέ τή συμμετοχή μου στά ἱερά μυστήρια ἔχοντάς σε, Εὐεργέτα πολυέλεε, ἔνοικο μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἄς γίνει γιά μένα τό Σῶμα σου καί τό τίμιο Αἷμα σου φωτιά καί φῶς, Σωτήρα μου, καίγοντας τήν ὕλη τῆς ἁμαρτίας καί πυρπολώντας τὰ ἀγκάθια τῶν παθῶν καί φωτίζοντάς με ὀλόκληρο, νὰ προσκυνῶ τή Θεότητά σου.

Θεοτοκίο.

Ὁ Θεός πῆρε σῶμα ἀπό τά ἀγνά αἱματά σου· Γί' αὐτό κάθε γενιά σέ ὕμνεϊ, Κυρία· καί τά πλήθη τῶν πνευμάτων (οἱ Ἄγγελοι) σέ δοξάζουν, διότι μέσω σοῦ εἶδαν ὀλοκάθαρα τόν Κύριο τῶν πάντων, νὰ παίρνει τήν ἀνθρώπινη οὐσία (φύση).

(Ἄξιόν ἐστιν, καί τὰ λοιπὰ τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου καί):

Απόλυση.

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

Τρισάγιο. Δόξα. Καὶ νῦν.

Κύριε, ἐλέησον (ιβ').

Δόξα. Καὶ νῦν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (γ'), καί τοὺς ἐπομένους Ψαλμούς.

ΨΑΛΜΟΣ ΚΒ'. (22).

Ὁ Κύριος εἶναι ποιμένας μου καί τίποτε δέν θά μοῦ στερήσει. Σέ χλοερά λιβάδια ἐκεῖ μέ ἐγκατέστησε.

Μέ ἔθρεψε σέ (δροσερά) νερά πού ἀναπαύουν.

Ἐπανάφερε τή ζωτικότητα τῆς ψυχῆς μου.

Μέ ὀδήγησε σέ δρόμους ἀρετῆς γιά χάρη τοῦ ὀνόματος του.

Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιάς θανάτου,
οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ.

Ἡ ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταὶ με
παρεκάλεσαν.

Ἡτοιμάσας ἐνώπιόν μου τράπεζαν, ἐξ
ἐναντίας τῶν θλιβόντων με.

Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὸ
ποτήριόν σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον.

Καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με πάσας τὰς
ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου εἰς μακρό-
τητα ἡμερῶν.

Ψαλμὸς ΚΓ'. (23).

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· ἡ
οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

Αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτὴν καὶ
ἐπὶ ποταμῶν ἠτοιμάσεν αὐτήν.

Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου; ἢ τίς
στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ;

Ἄθῳος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ
ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ οὐκ
ᾤμωσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλησίον αὐτοῦ.

Οὗτος λήφεται εὐλογίαν παρὰ Κυρίου, καὶ
ἐλεημοσύνην παρὰ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ.

Αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον, ζητού-
ντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Καὶ ἂν ἀκόμα πορευθῶ μέσα σέ σκιά θανάτου, δέν θά
φοβηθῶ κακό, διότι Ἐσὺ εἶσαι μαζί μου.

Τὸ ραβδί σου, πού μέ τιμωρεῖ παιδαγωγικά καὶ μέ στηρί-
ζει, αὐτὰ μέ παρηγόρησαν.

Ἐτοιμάσες μπροστά μου τραπέζι σέ πείσμα αὐτῶν πού
μέ θλίβουν.

Ἄλειψες μέ ἀρωματικό λάδι τὸ κεφάλι μου (ὅπως συνηθί-
ζεται), καὶ πρόσερες σ' ἐμένα ποτήρι μέ ἐκλεκτό μεθυστικό
κρασί.

Καὶ τὸ ἔλεός σου ἄς μέ καταδιώκει ὅλες τίς ἡμέρες τῆς
ζωῆς μου.

Καὶ τὸ νὰ παραμένω, (νὰ κατοικῶ) στόν οἶκο τοῦ Κυρίου,
ἄς παραταθεῖ γιά μεγάλο χρονικό διάστημα.

ΨΑΛΜΟΣ ΚΓ'. (23).

Τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ, καὶ ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτήν· Ἡ
οἰκουμένη καὶ ὅλοι ὅσοι κατοικοῦν σ' αὐτήν.

Αὐτὸς τὴν θεμελίωσε ἐπάνω στή θάλασσα καὶ τὴ στερέ-
ωσε ἐπάνω στοὺς ποταμούς.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀνεβεῖ ἐπάνω στό ὄρος τοῦ Κυρίου ἢ
ποιὸς μπορεῖ νὰ σταθεῖ στόν ἅγιο τόπο του;

Αὐτὸς πού εἶναι ἄθῳος στὰ χέρια καὶ καθαρὸς στήν καρ-
διά, ὁ ὁποῖος δέν ποθεῖ μάταια πράγματα μέ τὴν καρδιά του,
καὶ δέν ὀρκίσθηκε στόν πλησίον του μέ δόλο (γιά νὰ τόν
ἐξαπατήσει).

Αὐτὸς θά λάβει εὐλογία ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου, καὶ θά
βρεῖ ἔλεος ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτήρα του.

Αὕτη (τέτοια) θά πρέπει νὰ εἶναι ἡ γενεὰ αὐτῶν πού
ζητοῦν τὸν Κύριο, πού ἀναζητοῦν τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ τοῦ
Ἰακώβ.

Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης;

Κύριος κραταῖος καὶ δυνατός, Κύριος δυνατὸς ἐν πολέμῳ.

Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης;

Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ψαλμὸς ΠΙΕ'. (115).

Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης.

Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Ὡ Κύριε, ἐγὼ δοῦλος σός, ἐγὼ δοῦλος σός καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου· διέρρηξας τοὺς δεσμούς μου.

Σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυ-

Σηκῶστε (ἀνοίξτε διάπλατα) τίς πύλες ἐσεῖς οἱ ἄρχοντες τοῦ Ναοῦ, καὶ ἀνοιχθεῖτε διάπλατα αἰώνιες πύλες, γὰρ νὰ μπεῖ ὁ Βασιλιάς τῆς δόξας.

Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Βασιλιάς τῆς δόξας;

Ὁ Κύριος ὁ ἰσχυρὸς καὶ δυνατός, ὁ Κύριος ὁ δυνατός (ἀκατανίκητος) στὸν πόλεμο.

Ἀνοίξτε διάπλατα τίς πύλες οἱ ἄρχοντες τοῦ Ναοῦ καὶ ὑψωθεῖτε πύλες αἰώνιες, γὰρ νὰ μπεῖ ὁ Βασιλιάς τῆς δόξας.

Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Βασιλιάς τῆς δόξας;

Ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων, αὐτὸς εἶναι ὁ Βασιλιάς τῆς δόξας.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΙΕ. (115).

Πίστεψα γι' αὐτὸ καὶ μίλησα (ὁμολόγησα): καὶ ταπεινώθηκα πολὺ (γιὰ τὰ λάθη μου).

Καὶ μέσα στὴ δοκιμασία μου εἶπα: Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ψεύτης.

Τί νὰ ἀνταποδώσω στὸν Κύριο γιὰ ὅλα ὅσα μοῦ πρόσφε-
ρει;

Θά πάρω ποτήρι θυσίας γιὰ τὴ σωτηρία μου καὶ θά πιῶ, καὶ θά ἐπικαλεσθῶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Θά ἐκπληρώσω τίς ὑποσχέσεις μου στὸν Κύριο ἐνώπιον ὅλου τοῦ λαοῦ του.

Μπροστά στὸν Κύριο εἶναι σέ μεγάλη τιμὴ ὁ μαρτυρικός θάνατος τῶν ἁγίων του.

Ὡ Κύριε, ἐγὼ εἶμαι δοῦλος δικός σου· Εἶμαι δοῦλος σου καὶ υἱὸς τῆς δούλης σου. Ἐσύ ἔκοψες τὰ δεσμά μου, (πού μέ ὀδηγοῦσαν στό θάνατο).

Σ' ἐσένα θά προσφέρω θυσία δοξολογίας καὶ θά

ρίου ἐπικαλέσομαι.

Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἐν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου ἐν μέσῳ σου, Ἱερουσαλήμ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα (γ').

Δόξα σοι ὁ Θεός. (γ'). Κύριε, ἐλέησον (γ').

Καὶ τὰ τροπάρια:

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε, Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἀχράντου σου Σώματος καὶ Αἵματος· μὴ με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Εἰς τὴν μετάληψιν τῶν Ἁγιασμάτων σου πῶς ἀναιδευθῶ ὁ ἀνάξιος; ἐὰν γὰρ τολμήσω σοὶ προσελθεῖν σὺν τοῖς ἀξίοις, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ Δεῖπνου, καὶ κατάκρισιν προξενήσω τῇ πολυαμαρτητῇ μου ψυχῇ. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσόν με, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, Θεοτόκε, πταισμάτων· πρὸς σέ κατέφυγον, ἀγνή, σωτηρίας δεόμενος. Ἐπίσκεψαι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν καὶ πρόσβευε τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, δοθῆναί μοι τὴν ἄφεσιν, ὧν ἔπραξα δεινῶν, μόνη εὐλογημένη.

Κύριε, ἐλέησον (Μ').

ΣΤΙΧΟΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΙ.

Μέλλων φαγεῖν, ἄνθρωπε, σῶμα Δεσπότη

ἐπικαλεσθῶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Θά ἐκπληρώσω τίς ὑποσχέσεις μου στὸν Κύριο μπροστά σέ ὅλο τὸ λαό του, μέσα στὶς αὐλές τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, μέσα σ' ἐσένα Ἱερουσαλήμ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα (γ').

Δόξα σοι ὁ Θεός. (γ'). Κύριε, ἐλέησον (γ').

Καὶ τὰ τροπάρια:

Παράβλεψε τίς ἀνομίες μου, Κύριε, Ἐσύ πού γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ καθάρισε τὴν καρδιά μου, κάνοντάς την ναὸ τοῦ ἀγνοῦ σου Σώματος καὶ Αἵματος· μὴ μέ ἐκμηδενίσεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου, Ἐσύ πού ἔχεις ἀμέτρητο τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Κατὰ τὴν μετάληψη τῶν ἀγίων σου δώρων πῶς νὰ φανῶ ἀδιάντροπος ἐγὼ ὁ ἀνάξιος; Διότι ἐὰν τολμήσω νὰ πλησιάσω μαζί μέ τοὺς ἀξίους, μέ ἐλέγχει ὁ χιτῶνας (τῆς ψυχῆς), διότι δέν εἶναι κατάλληλος γιὰ τὸ Δεῖπνο, καὶ θά προξενήσω καταδίκη στὴν πολὺ ἀμαρτωλὴ ψυχὴ μου. Καθάρισε, Κύριε, τὸ ρύπο τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσε με ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Εἶναι πολλὰ τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου, Θεοτόκε· Σ' ἐσένα κατέφυγα, ἀγνή, ἔχοντας ἀνάγκη σωτηρίας. Ἐπισκέψου τὴν ἄρρωστη ψυχὴ μου, καὶ πρόσβευε (ικέτευε) στὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας, νὰ μοῦ δοθεῖ ἡ συγχώρηση, γιὰ ὅσα κακὰ ἔπραξα, μόνη εὐλογημένη.

Κύριε ἐλέησον (40).

ΣΤΙΧΟΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΙ.

φόβω πρόσελθε, μή φλεγῆς, πῦρ τυγχάνει. Θεῖον δέ πίνων αἷμα πρὸς μετουσίαν πρῶτον καταλλάγηθι τοῖς σέ λυποῦσιν, ἔπειτα θαρρῶν μυστικὴν βρῶσιν φάγε.

Πρὸ τοῦ μετασχεῖν τῆς φρικώδους θυσίας τοῦ ζωοποιοῦ Σώματος τοῦ Δεσπότη, τῶδε προσευξαί τῶ τρόπῳ μετὰ τρόμου.

ΕΥΧΗ Α΄. ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ πάσης ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως δημιουργός, ὁ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς συναΐδιος Υἱὸς καὶ συνάναρχος, ὁ δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν σάρκα φορέσας καὶ σταυρωθεὶς καὶ τυθεὶς ὑπὲρ τῶν ἀχαρίστων καὶ ἀγνωμόνων ἡμῶν, καὶ τῶ οἰκείῳ σου Αἵματι ἀναπλάσας τὴν φθαρεῖσαν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας φύσιν ἡμῶν, αὐτὸς ἀθάνατε Βασιλεῦ, πρόσδεξαι κάμου τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὴν μετάνοιαν καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου ἐπ' ἐμοὶ καὶ εἰσάκουσον τῶν ῥημάτων μου· ἡμαρτον γάρ, Κύριε, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τῆς δόξης σου· παρῶργισα γάρ σου τὴν ἀγαθότητα, τὰς σὰς ἐντολὰς παραβὰς καὶ μὴ ὑπακούσας τοῖς σοῖς προστάγμασιν. Ἀλλὰ σύ, Κύριε, ἀνεξίκακος ὢν, μακρόθυμος τε καὶ ποπολυέλεος, οὐ παρέδωκάς με συναπολέσθαι ταῖς ἀνομίαις μου, τὴν ἐμὴν πάντως ἀναμένων ἐπιστροφὴν. Σὺ γὰρ εἶπας, φιλόνηθρωπε, διὰ τοῦ προφήτου σου, ὅτι οὐ θελήσει θέλω τὸν θά-

Όταν πρόκειται νά φᾶς, ἄνηρωπε τό Σῶμα τοῦ Κυρίου, πλησίασε μέ φόβο, νά μήν καεῖς· Εἶναι φωτιά. Καί ὅταν πίνεις τό θεϊκό Αἷμα γιά κοινωνία, πρῶτα συμφιλιώσου μέ αὐτούς πού σέ λυποῦν. Ἐπειτα μέ θάρρος φάγε τή μυστηριώδη τροφή.

Πρίν συμμετάσχεις στή φρικτή θυσία τοῦ ζωοποιοῦ Σώματος τοῦ Δεσπότη, προσευχήσου μέ τόν ἐξῆς τρόπο καί μέ τρόπο:

ΕΥΧΗ Α΄. ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ Δημιουργός ὅλης τῆς κτίσεως, τῆς ὁρατῆς καὶ τῆς ἀορατῆς, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς πού δέν ἔχει ἀρχή, ὁ αἰώνιος καὶ ἀναρχος μαζί μέ τόν Πατέρα, πού ἀπό ὑπερβολικὴ ἀγαθότητα, κατά τίς πρόσφατες ἡμέρες φόρεσες σάρκα καὶ σταυρώθηκες καὶ θυσιάσθηκες γιά μᾶς τούς ἀχαρίστους καὶ ἀγνώμονες, καί μέ τό δικό σου Αἷμα ξαναέπλασες τὴ φθαρμένη ἀπό τὴν ἁμαρτία φύση μας, Ἐσύ ὁ ἴδιος, ἀθάνατε Βασιλιά, δέξου καὶ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὴν μετάνοια, καὶ στρέψε τό αὐτί σου σ' ἐμένα, καὶ εἰσάκουσε τά λόγια μου. Διότι ἁμάρτησα, Κύριε, ἁμάρτησα στόν οὐρανὸ καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ δέν εἶμαι ἄξιος, νά ἀτενίσω τό πλῆθος τῆς δόξας σου· Διότι ἐξόργισα τὴν ἀγαθότητά σου, γιατί ἔχω παραβεῖ τίς ἐντολές σου καὶ δέν ὑπάκουσα στά προστάγματά σου. Ἀλλά Ἐσύ, Κύριε, πού εἶσαι ἀνεξίκακος (ἀνεκτικός στήν κακία) καὶ μεγαλόψυχος καὶ πολυεύσπλαχνος, δέν μέ ἄφησες νά χαθῶ μαζί μέ τίς ἁμαρτίες μου, ἐπειδὴ περιμένεις ἐξάπαντος τὴ δική μου ἐπιστροφή. Διότι Ἐσύ εἶπες, φιλόνηθρωπε, μέ τόν Προφήτη σου, ὅτι δέν θά θελήσω τὸν θάνατο τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὅσο τό νά ἐπιστρέψει αὐτός καὶ νά ζήσει·

νατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν· οὐ γὰρ βούλει, Δέσποτα, τὸ πλάσμα τῶν σῶν ἀπολέσθαι χειρῶν, οὐδὲ εὐδοκεῖς ἐπ' ἀπώλεια ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλεις πάντα σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Διὸ καὶ γώ, εἰ καὶ ἀνάξιός εἰμι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς προσκαίρου ζωῆς ὅλον ἑμαυτὸν ὑποτάξας τῇ ἁμαρτία καὶ ταῖς ἡδοναῖς δουλώσας καὶ τὴν σὴν ἀχρειώσας εἰκόνα, ἀλλὰ ποῖημα καὶ πλάσμα σὸν γεγονώς, οὐκ ἀπογινώσκω τὴν ἑμαυτοῦ σωτηρίαν ὁ ἄθλιος· τῇ δὲ σῇ ἀμετρήτῳ εὐσπλαχνία θαρρόησας προσέρχομαι. Δέξαι οὖν καὶ μέ, φιλάνθρωπε Χριστέ, ὡς τὴν Πόρνην, ὡς τὸν Ληστήν, ὡς τὸν Τελώνην καὶ ὡς τὸν Ἄσωτον· καὶ ἄρὸν μου τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν, ὁ τὴν ἁμαρτίαν αἴρων τοῦ κόσμου καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων ἰώμενος· ὁ τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους πρὸς σεαυτὸν καλῶν καὶ ἀναπαύων· ὁ μὴ ἐλθῶν καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν· καὶ καθάρισόν με ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος· δίδαξόν με ἐπιτελεῖν ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ σου, ἵνα ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεώς μου, τῶν ἀγιασμάτων σου τὴν μερίδα ὑποδεχόμενος, ἐνωθῶ τῷ ἁγίῳ Σώματι σου καὶ Αἵματι, καὶ ἔξω σε ἐν ἐμοὶ κατοικοῦντα καὶ μένοντα σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου· καὶ μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο ἢ μετάληψις τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Μυστηρίων σου, μηδὲ

Διότι δὲν θέλεις, Κύριε, νὰ χαθεῖ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου οὔτε εὐχαριστεῖσαι μέ τὴν ἀπώλεια τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλεις νὰ σωθοῦν ὅλοι καὶ νὰ ὀδηγηθοῦν στὴ γνώση τῆς ἀλήθειας. Γι' αὐτὸ κι ἐγώ, ἂν καὶ εἶμαι ἀνάξιος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς πρόσκαιρης ζωῆς, ἐπειδὴ ὑπέταξα ὀλόκληρο τὸν ἑαυτό μου στὴν ἁμαρτία καὶ τὸν ὑποδούλωσα στὶς ἡδονές καὶ ἐξαχρείωσα τὴν εἰκόνα σου, (πού μοῦ ἔδωσες), ὅμως, ἐπειδὴ εἶμαι πλάσμα σου, δὲν ἀπελπίζομαι γιὰ τὴ σωτηρία μου ὁ ἄθλιος· ἀλλὰ ἔχοντας θάρρος στὴ δική σου ἀμέτρητη εὐσπλαχνία προσέρχομαι (ἔρχομαι κοντά σου). Δέξου λοιπὸν κι ἐμένα, φιλάνθρωπε Χριστέ, ὅπως τὴν πόρνη, ὅπως τὸ ληστή, ὅπως τὸν τελώνη καὶ ὅπως τὸν ἄσωτο· καὶ πᾶρε τὸ βαρὺ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν μου, Ἐσύ πού σηκώνεις τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου καὶ θεραπεύεις τίς ἀσθενείες τῶν ἀνθρώπων, πού καλεῖς καὶ ἀναπαύεις κοντά σου αὐτούς πού κοπιᾶζουν καὶ εἶναι βαρυφορτωμένοι· Ἐσύ πού δὲν ἤλθες, γιὰ νὰ καλέσεις δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς σέ μετάνοια· καὶ καθάρισέ με ἀπὸ κάθε μολυσμὸ σώματος καὶ πνεύματος· δίδαξέ με, νὰ πραγματοποιῶ ἀγιωσύνη μέ τὸ φόβο σου, ὥστε μέ καθαρὴ τὴ μαρτυρία τῆς συνειδήσεώς μου ὑποδεχόμενος τὴ μερίδα τῶν τιμίων δώρων σου, νὰ ἐνωθῶ μέ τὸ ἅγιο Σῶμα καὶ Αἷμα σου, καὶ νὰ σέ ἔχω, νὰ κατοικεῖς μέσα μου καὶ νὰ μένεις μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μου· καὶ ἄς μὴ γίνει γιὰ μένα αἰτία καταδίκης ἢ μετάληψη (ἢ Θεία κοινωνία) τῶν ἀχράντων (ἀγνῶν) καὶ ζωοποιῶν Μυστηρίων σου, οὔτε νὰ ἀσθενήσω ψυχικά καὶ σωματικά, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι μεταλαμβάνω ἀπ' αὐτὰ ἀνάξια· Ἀλλὰ δός μου τὴ δύναμη, μέχρι τὴν τελευταία μου ἀναπνοή νὰ ὑποδέχομαι χωρὶς καταδίκη τὴ μερίδα τῶν ἁγίων δώρων

ἀσθενῆς γενοίμην ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἐκ τοῦ ἀναξίως αὐτῶν μεταλαμβάνειν· ἀλλὰ δός μοι, μέχρι τελευταίας μου πνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τὴν μερίδα τῶν ἁγιασμάτων σου, εἰς Πνεύματος ἁγίου κοινωνίαν, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου καὶ εἰς εὐπρόσδεκτον ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· ὅπως ἂν καὶ γὰρ, σὺν πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς σου, μέτοχος γένωμαι τῶν ἀκηράτων σου ἀγαθῶν, ὧν ἠτοίμασας τοῖς ἀγαπῶσί σε, Κύριε· ἐν οἷς δεδοξασμένος ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶδα, Κύριε, ὅτι ἀναξίως μεταλαμβάνω τοῦ ἀχράντου σου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου σου Αἵματος καὶ ἔνοχος εἰμι καὶ κρῖμα ἐμαυτῶ ἔσθίω καὶ πίνω, μὴ διακρίνων τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα σοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου· ἀλλὰ τοῖς οἰκτιρμοῖς σου θαρῶν, προσέρχομαι σοι τῶ εἰπόντι· Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐναυτῶ. Σπλαχνίσθητι οὖν, Κύριε, καὶ μὴ παραδειγματίσης με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ ποιήσον μετ' ἐμοῦ κατὰ τὸ ἔλεός σου· καὶ γενέσθω μοι τὰ ἅγια ταῦτα εἰς ἴασιν καὶ κάθαρσιν καὶ φωτισμὸν καὶ φυλακτήριον καὶ σωτηρίαν καὶ ἁγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος· εἰς ἀποτροπὴν πάσης φαντασίας καὶ πονηρᾶς πράξεως καὶ ἐνεργείας διαβολικῆς, κατὰ διάνοιαν τῆς ἐν τοῖς μέλεσί μου ἐνεργουμένης· εἰς παρόρησιν καὶ ἀγάπην τὴν πρὸς σέ· εἰς διόρθωσιν βίου καὶ ἀσφάλειαν· εἰς αὐξησιν

σου, γιὰ νὰ συμμετάσχω στό Ἅγιο Πνεῦμα, γιὰ νὰ εἶναι ἐφόδιο αἰωνίου ζωῆς, καὶ νὰ ἔχω εὐπρόσδεκτη ἀπολογία μπροστά στό φοβερό βῆμα σου· Ὅστε κι ἐγὼ μαζί μέ ὅλους τοὺς ἐκλεκτοὺς σου, νὰ γίνω μέτοχος στά καθαρά ἀγαθὰ σου, τὰ ὁποῖα ἐτοίμασες γι' αὐτοὺς πού σέ ἀγαποῦν, Κύριε· ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους εἶσαι δοξασμένος αἰῶνια.

Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Β' ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ.

Γνωρίζω, Κύριε, ὅτι ἀνάξια μεταλαμβάνω τὸ ἀμόλυντό σου Σῶμα καὶ τὸ τίμιό σου Αἷμα, καὶ εἶμαι ἔνοχος, καὶ τρώγω καὶ πίνω καταδίκη γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἐπειδὴ δέν διακρίνω τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου (ἀπὸ τὰ κοινὰ πράγματα)· ἀλλὰ παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία σου, ἔρχομαι κοντά σ' ἐσένα πού εἶπες· Αὐτός πού τρώγει τὴ Σάρκα μου καὶ πίνει τὸ Αἷμα μου, μένει μέσα σ' ἐμένα κι ἐγὼ μέσα σ' αὐτόν. Σπλαχνίσου με, Κύριε, καὶ μὴ τιμωρήσεις παραδειγματικά ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό, ἀλλὰ πρᾶξε μαζί μου σύμφωνα μέ τὸ ἔλεός σου· καὶ ἄς γίνουν γιὰ μένα αὐτὰ τὰ ἅγια δῶρα αἰτία γιὰ θεραπεία, καὶ κάθαρση, καὶ φωτισμό, καὶ φυλαχτό καὶ σωτηρία, καὶ ἁγιασμό καὶ ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ἀπόκρουση κάθε φαντασίας καὶ πονηρῆς πράξεως, καὶ ἐνεργείας διαβολικῆς, πού ἐνεργεῖται κατὰ διάνοια στά μέλη τοῦ σώματός μου, γιὰ διόρθωση βίου καὶ ἀσφάλεια, γιὰ αὐξηση ἀρετῆς καὶ τελειότητος, γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν ἐντολῶν, γιὰ συμμετοχὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ εἶναι

ἀρετῆς καὶ τελειότητος· εἰς πλήρωσιν ἐντολῶν· εἰς Πνεύματος ἁγίου κοινωνίαν· εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου καὶ εἰς ἀπολογία ἐὺπρόσδεκτον, τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· μὴ εἰς κριμα ἢ εἰς κατάκριμα.

ΕΥΧΗ Γ'. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Κύριε ὁ Θεός μου, οἶδα, ὅτι οὐκ εἶμι ἄξιος οὐδὲ ἱκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθης τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς, διότι ὅλη ἔρημος καὶ καταπεσοῦσά ἐστι, καὶ οὐκ ἔχεις παρ' ἐμοὶ τόπον ἄξιον τοῦ κλίνειν τὴν κεφαλήν. Ἄλλ' ὡς ἐξ ὕψους δι' ἡμᾶς ἐταπεινώσας σεαυτόν, συμμετρίασον καὶ νῦν τῇ ταπεινώσει μου. Καὶ ὡς κατεδέξω ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ ἀλόγων ἀνακλιθῆναι, οὕτω κατάδεξαι καὶ ἐν τῇ φάτνῃ τῆς ἀλόγου μου ψυχῆς καὶ ἐν τῷ ἐσπιλωμένῳ μου σώματι εἰσελθεῖν. Καὶ ὡς οὐκ ἀπηξίωσας εἰσελθεῖν καὶ συνδειπνήσαι ἁμαρτωλοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, οὕτω κατάδεξαι εἰσελθεῖν καὶ εἰς τὸν οἶκον τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τοῦ λεπροῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ. Καὶ ὡς οὐκ ἀπώσω τὴν ὁμοίαν μοι πόρνην καὶ ἁμαρτωλόν, προσερχομένην καὶ ἀπτομένην σου, οὕτω σπλαγχνίσθητι καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ, προσερχομένῳ σοι καὶ ἀπτομένῳ σου. Καὶ ὡς οὐκ ἐβδελύξω τὸ ῥυπαρόν ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγὲς καταφιλοῦν σε, μηδὲ ἐμοῦ βδελύξῃ τὸ ῥυπαρώτερον ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγέστερον, μηδὲ τὰ ἔμμουσα καὶ ἀκάθαρτά μου χεῖλη καὶ βέβηλα, καὶ τὴν ἀκαθαροτέραν μου γλῶσσαν. Ἀλλὰ γενέσθω μοι ὁ ἄνθραξ τοῦ παναγίου σου Σώματος

ἐφόδιο ζωῆς αἰωνίου καὶ γιὰ ἐὺπρόσδεκτη ἀπολογία πού θά δώσω μπροστά στό δικαστικό σου βῆμα. Ἄς μὴ εἶναι αἰτία νά δικασθῶ ἢ νά καταδικασθῶ.

ΕΥΧΗ Γ'. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Κύριε καὶ Θεέ μου, ἀναγνωρίζω ὅτι δέν εἶμαι ἄξιος οὔτε ἱκανός, γιὰ νά μπεῖς κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς μου, διότι ὀλόκληρη εἶναι ἔρημη καὶ πεσμένη, καὶ δέν ἔχεις κοντά μου τόπο ἄξιο, νά γείρεις τό κεφάλι. Ἀλλά ὅπως ἀπὸ τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ γιὰ χάρη μας ταπεινώσες τόν ἑαυτό σου, δεῖξε συγκατάβαση καὶ τώρα στήν ταπεινότητά μου. Καὶ ὅπως καταδέχθηκες, νά ξαπλώσεις στή σπηλιά τῶν ἀλόγων ζώων, ἔτσι καταδέξου νά εἰσέλθεις καὶ στή φάτνη τῆς ἀλογῆς ψυχῆς μου καὶ στό ρυπαρό σῶμα μου, καὶ ὅπως δέν ἀπαξίωσες, νά εἰσέλθεις καὶ νά δειπνήσεις μαζί μέ ἁμαρτωλούς στό σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, ἔτσι καταδέξου νά εἰσέλθεις καὶ στό σπίτι τῆς ταπεινῆς ψυχῆς ἐμοῦ τοῦ λεπροῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ. Καὶ ὅπως δέν ἀπώθησες τὴν ὁμοία μ' ἐμένα πόρνη καὶ ἁμαρτωλή, ὅταν σ' ἐπλησίαζε καὶ σέ ἀγγίζε, ἔτσι σπλαχνίσου κι ἐμένα τόν ἁμαρτωλό, καθὼς σέ πλησιάζω καὶ σέ ἀγγίζω. Καὶ ὅπως δέν σιχάθηκες τό ρυπαρό στόμα ἐκείνης καὶ βέβηλο, ὅταν φιλοῦσε τὰ πόδια σου, μὴ σιχαθεῖς οὔτε τό δικό μου στόμα τό πιό ρυπαρό ἀπὸ ἐκείνης καὶ πιό βέβηλο, οὔτε τὰ βρώμικα καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη καὶ βέβηλα, καὶ τὴν πιό ἀκάθαρτή μου γλῶσσα. Ἀλλὰ ἄς γίνει γιὰ μένα ὁ ἄνθρακας (τό κάρβουνο) τοῦ παναγίου σου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου σου Αἵματος, ἁγιασμός καὶ φωτισμός καὶ θεραπεία τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀνακούφιση ἀπὸ τό

καὶ τοῦ τιμίου σου Αἵματος εἰς ἁγιασμόν καὶ φωτισμόν καὶ ῥῶσιν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· εἰς κουφισμόν τοῦ βάρους τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων· εἰς φυλακτήριον πάσης διαβολικῆς ἐνεργείας· εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐμπόδιον τῆς φαύλης μου καὶ πονηρᾶς συνηθείας· εἰς ἀπονέκρωσιν τῶν παθῶν· εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν σου· εἰς προσθήκην τῆς θείας σου χάριτος καὶ τῆς σῆς βασιλείας οἰκείωσιν. Οὐ γὰρ ὡς καταφρονῶν προσέρχομαί σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ἀλλ' ὡς θαρρῶν τῇ ἀφάτῳ σου ἀγαθότητι, καὶ ἵνα μὴ, ἐπὶ πολὺ ἀφιστάμενος τῆς κοινωνίας σου, θηριάλωτος ὑπὸ τοῦ νοητοῦ λύκου γένωμαι. Διὸ δέομαί σου, ὡς ὁ μόνος ὢν ἅγιος, Δέσποτα, ἀγίασόν μου τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, τοὺς νεφρούς καὶ τὰ σπλάγχνα, καὶ ὅλον με ἀνακαίνισον καὶ ρίζωσον τὸν φόβον σου ἐν τοῖς μέλεσί μου, καὶ τὸν ἁγιασμόν σου ἀνεξάλειπτον ἀπ' ἐμοῦ ποιήσον. Καὶ γενοῦ μοι βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, κυβερνῶν ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν μου, καταξιῶν με καὶ τῆς ἐκ τῶν δεξιῶν σου παραστάσεως μετὰ τῶν ἁγίων σου· εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, τῶν ἀῦλων σου λειτουργῶν καὶ ἀχράντων Δυνάμεων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος σοι εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Δ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ εἶμι ἰκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εισέλθης ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἐπειδὴ βού-

βάρος τῶν πολλῶν μου ἁμαρτημάτων, φυλαχτό ἀπὸ κάθε διαβολικῆς ἐνεργείας· Ἀπόκρουση καὶ ἐμπόδιο κάθε κακῆς καὶ πονηρῆς συνηθείας, ἀπονέκρωση τῶν παθῶν, πραγματοποίηση τῶν ἐντολῶν σου, προσθήκη (αὔξηση) τῆς θείας σου χάριτος καὶ ἀπόκτηση τῆς Βασιλείας σου. Διότι ἔρχομαι κοντὰ σου ὄχι δείχνοντας περιφρόνηση, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχω θάρρος στὴν ἀνέκφραστή σου ἀγαθότητα, καὶ γιὰ νὰ μὴ κατασπαραχθῶ ἀπὸ τὸν πνευματικὸ λύκο (τὸ διάβολο) μένοντας γιὰ πολὺ χρόνον μακριὰ ἀπὸ τὴν κοινωνία σου. Γι' αὐτὸ σέ παρακαλῶ, ἐπειδὴ εἶσαι ὁ μόνος ἅγιος, Κύριε, ἀγίασέ μου τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά, τὰ νεφρά καὶ τὰ σπλάγχνα, καὶ ὁλόκληρο ἀνακαίνισέ με καὶ ρίζωσε τὸ φόβον σου στὰ μέλη μου καὶ κάνε τὸν ἁγιασμό σου ἀνεξίτηλο (ἄσβηστο) σ' ἐμένα. Καὶ γίνε βοηθός μου καὶ συμπαραστάτης, κυβερνῶντας με εἰρήνῃ τὴ ζωὴ μου, καταξιῶνόντάς με νὰ σταθῶ στὰ δεξιὰ σου μαζί με τοὺς ἁγίους σου· μέ τις εὐχῆς καὶ τις πρεσβείες τῆς παναγνῆς σου Μητέρας, τῶν ἀῦλων σου λειτουργῶν (τῶν Ἀγγέλων) καὶ ἀμόλυντων Δυνάμεων καὶ ὅλων τῶν ἁγίων, οἱ ὅποιοι διὰ μέσου τῶν αἰῶνων εὐαρέστησαν ἐνώπιόν σου.

Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Δ'. ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Δέν εἶμαι ἰκανός, Δέσποτα Κύριε, γιὰ νὰ εισέλθεις κάτω

Λει σύ, ὡς φιλόανθρωπος, οἰκεῖν ἐν ἐμοί, θαρόων προσέρχομαι. Κελεύεις, ἀναπετάσω τὰς πύλας, ἃς σὺ μόνος ἐδημιούργησας, καὶ εἰσέρχη μετὰ φιλοανθρωπίας, ὡς πέφυκας· εἰσέρχη καὶ φωτίζεις τὸν ἐσκοτισμένον μου λογισμόν. Πιστεύω ὡς τοῦτο ποιήσεις· οὐ γὰρ Πόρνην προσελθοῦσάν σοι μετὰ δακρύων ἀπέφυγες, οὐδὲ Τελώνην ἀπεβάλου μετανοήσαντα, οὐδὲ Ληστήν ἐπιγνόντα τὴν βασιλείαν σου ἀπεδίωξας, οὐδὲ Διώκτην μετανοήσαντα κατέλιπες, ὃ ἦν· ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ τῆς μετανοίας σοι πρσαχθέντας, ἅπαντας ἐν τῷ χορῷ τῶν σῶν φίλων κατέταξας, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐλογημένος πάντοτε, νῦν καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰ αἰῶνας. αἰῶνας. Ἀμήν

ΕΥΧΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, ἄνες, ἄφες, ἰλάσθητι καὶ συγχώρησόν μοι, τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀχρεῖῳ καὶ ἀναξίῳ δούλῳ σου, τὰ πταίσματα καὶ πλημμελήματα καὶ παραπτώματά μου, ὅσα σοι ἐκ νεότητός μου μέχρι τῆς παρουσίας ἡμέρας καὶ ὥρας ἤμαρτον, εἴτε ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, εἴτε ἐν λόγοις ἢ ἔργοις ἢ ἐνθυμήμασιν ἢ διανοήμασι καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ πάσαις μου ταῖς αἰσθήσεσι. Καὶ τῇ πρεσβείᾳ τῆς ἀσπόρως κυησάσης σε παναχράντου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Μητρός σου, τῆς μόνης ἀκαταισχύντου ἐλπίδος καὶ προστασίας καὶ σωτηρίας μου, καταξιώσόν με ἀκατακρίτως μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων καὶ ἀθανάτων καὶ ζωοποιῶν καὶ φρικτῶν Μυστηρίων σου, εἰς ἄφεςιν

ἀπὸ τῆς στέγῃ τῆς ψυχῆς μου· ἀλλὰ ἐπειδὴ Ἐσύ ὡς φιλόανθρωπος θέλεις νὰ κατοικεῖς μέσα μου, παίρνοντας θάρρος ἔρχομαι σ' ἐσένα. Μὲ διατάζεις νὰ ἀνοίξω τίς πύλες πού Ἐσύ μόνος δημιούργησες, καὶ μπαίνεις μὲ φιλοανθρωπία, πού εἶναι φυσικὴ γιὰ σένα. Μπαίνεις καὶ φωτίζεις τὸ σκοτισμένο μου λογισμό. Πιστεύω ὅτι θὰ τὸ κάνεις αὐτό· Διότι δέν ἀπέφυγες τὴν πόρνη, πού σ' ἐπλησίασε μὲ δάκρυα, οὔτε ἀπομάκρυνες τὸν τελώνη πού μετανόησε, οὔτε ἔδιωξες τὸ ληστή, πού ἀναγνώρισε τὴ Βασιλεία σου, οὔτε τὸ διώκτη (τὸν Παῦλο) πού μετανόησε τὸν ἄφησες αὐτό πού ἦταν· Ἀλλὰ ὅλους αὐτούς πού ἦλθαν κοντά σου μὲ τὴ μετάνοια τούς κατέταξες στὴ συντροφιά τῶν φίλων σου, Ἐσύ πού εἶσαι μόνος δοξασμένος πάντοτε, καὶ τώρα καὶ στοὺς ἀπεράντους αἰῶνες.

Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ε' ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μου, ἀπομάκρυνε, ἄφησε, δεῖξε ἔλεος καὶ συγχώρεσε σ' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό καὶ ἄχρηστο καὶ ἀνάξιο δούλο σου τὰ πταίσματα καὶ τίς ἐλλείψεις καὶ τὰ παραπτώματά μου, ὅσα ἔσφαλα ἀπὸ τῆς νεότητά μου μέχρι αὐτῆς τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας, εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ, εἴτε μὲ λόγια εἴτε μὲ ἔργα, εἴτε μὲ ἐνθυμήσεις καὶ σκέψεις καὶ πράξεις καὶ μὲ ὅλες μου τίς αἰσθήσεις. Καὶ μὲ τὴν πρεσβεία αὐτῆς πού σ' ἐγέννησε χωρὶς ἄνδρα, τῆς πάναγνης καὶ παντοτεινῆς Παρθένου Μαρίας, τῆς Μητέρας σου, πού εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα καὶ προστασία καὶ σωτηρία μου, πού δέν μέντροπιάζει (δέν μὲ ἀπογοητεύει), καταξιώσέ με, χωρὶς κατάκριση, νὰ μεταλάβω τὰ ἄχραντα (τὰ ἀμόλυντα) καὶ ἀθάνατα καὶ ζωοποιὰ σου Μυστήρια γιὰ ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ γιὰ ζωὴ

ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον· εἰς ἀγιασμόν καὶ φωτισμόν καὶ ῥώμην καὶ ἴασιν καὶ ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ εἰς ἐξάλειψιν καὶ παντελῆ ἀφανισμόν τῶν πονηρῶν μου λογισμῶν καὶ ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων καὶ νυκτερινῶν φαντασιῶν τῶν σκοτεινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΣΤ'. ΙΩΑΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μόνος ἔχων ἐξουσίαν ἀνθρώποις ἀφιέναι ἀμαρτίας, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, πάριδέ μου πάντα τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ πταίσματα, καὶ ἀξιώσόν με ἀκατακρίτως μεταλαβεῖν τῶν θείων καὶ ἐνδόξων καὶ ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου Μυστηρίων, μὴ εἰς κόλασιν, μὴ εἰς προσθήκην ἀμαρτιῶν, ἀλλ' εἰς καθαρισμόν καὶ ἀγιασμόν καὶ ἀόραβῶνα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας· εἰς τεῖχος καὶ βοήθειαν καὶ ἀνατροπὴν τῶν ἐναντίων καὶ εἰς ἐξάλειψιν τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν καὶ φιλανθρωπίας, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ζ'. ΣΥΜΕΩΝΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ἀπὸ ῥυπαρῶν χειλέων, ἀπὸ βδελυρᾶς καρδίας, ἀπὸ ἀκαθάρτου γλώττης, ἐκ ψυχῆς ἐρρύπωνμένης,

αἰώνια· Γιά ἀγιασμό καὶ φωτισμό καὶ σωματικὴ δύναμη καὶ θεραπεία καὶ γιά ὑγεία καὶ ψυχῆς καὶ σώματος· Καὶ γιά ἐξάλειψη (σβήσιμο) καὶ τέλειο ἀφανισμό τῶν πονηρῶν μου λογισμῶν καὶ ἐνθυμήσεων, καὶ δεισιδαιμονιῶν καὶ νυκτερινῶν φαντασιῶν τῶν σκοτεινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων. Διότι δική σου εἶναι ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνηση, μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΣΤ'. ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Δέσποτε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, Ἐσὺ πού μόνος ἔχεις ἐξουσία νά συγχωρεῖς τίς ἀμαρτίες στοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, παράβλεψε ὅλα μου τὰ σφάλματα τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ καὶ ἀξιώσέ με ἀκατάκριτα νά μεταλάβω, τὰ θεϊκά καὶ ἐνδοξα καὶ ἀμόλυντα καὶ ζωοποιὰ σου Μυστήρια, ὄχι γιά νά κολασθῶ, ὄχι γιά νά προσθέσω ἀμαρτίες, ἀλλά γιά νά καθαρισθῶ καὶ νά ἀγιασθῶ, καὶ νά λάβω προκαταβολή τῆς μέλλουσας ζωῆς καὶ Βασιλείας, γιά νά εἶναι τεῖχος καὶ βοήθεια καὶ ἀνατροπή τῶν ἐναντιοτήτων, καὶ γιά ἐξάλειψη τῶν πολλῶν μου ἐλλείψεων. Διότι Ἐσὺ εἶσαι Θεὸς ἐλέους καὶ εὐσπλαχνίας καὶ φιλανθρωπίας, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴν δόξα, μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ζ'. ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

δέξαι δέησιν, Χριστέ μου· καὶ μὴ παρωσάμενός μου, μὴ τοὺς λόγους, μὴ τοὺς τρόπους, μηδὲ τὴν ἀναισχυντίαν, δός μοι παρρησίᾳ λέγειν, ἃ βεβούλευμαι, Χριστέ μου, μᾶλλον δὲ καὶ δίδαξόν με, τί με δεῖ ποιεῖν καὶ λέγειν.

Ἦμαρτον ὑπὲρ τὴν Πόρνην ἦ, μαθοῦσα ποῦ κατάγεις, μύρον ἐξωνησαμένη, ἦλθε τολμηρῶς ἀλειψαί, σοῦ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ μου, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.

Ὡς ἐκείνην οὐκ ἀπώσω, προσελθοῦσαν ἐκ καρδίας, μηδ' ἐμὲ βδελύξῃ, Λόγε, σοὺς δὲ πάρασχέ μοι πόδας καὶ κρατῆσαι καὶ φιλῆσαι, καὶ τῷ ῥείθρῳ τῶν δακρῦων, ὡς πολυτιμῆτῳ μύρῳ, τούτους τολμηρῶς ἀλειψαί.

Πλῦνόν με τοῖς δάκρυσί μου, κάθαρον αὐτοῖς με, Λόγε, ἄφες καὶ τὰ πταισμάτά μου, καὶ συγγνώμην πάρασχέ μοι.

Οἶδας τῶν κακῶν τὸ πλῆθος, οἶδας καὶ τὰ τραύματά μου· καὶ τοὺς μώλωπας ὀρθῶς μου, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν οἶδας καὶ τὴν προθυμίαν βλέπεις καὶ τοὺς στεναγμούς ἀκούεις.

Οὐ λανθάνει σε, Θεέ μου, ποιητά μου, λυτρωτά μου, οὐδὲ σταλαγμὸς δακρῦων, οὐδὲ σταλαγμοῦ τι μέρος.

Τὸ μὲν ἀκατέργαστόν μου ἔγνωσαν οἱ ὀφθαλμοί σου· ἐπὶ τὸ βιβλίον δέ σου, καὶ τὰ μήπω πεπραγμένα, γεγραμμένα σοι τυγχάνει.

Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου, ἴδε μου τὸν κόπον,

Ἀπό ρυπαρά (ἀκάθαρτα) χεῖλη, ἀπὸ σιχαμερῆ καρδιά, ἀπὸ ἀκάθαρτη γλῶσσα, ἀπὸ ψυχὴ λερωμένη δέξου δέηση, Χριστέ μου· καὶ χωρὶς νὰ ἀπωθήσεις οὔτε τοὺς λόγους οὔτε τοὺς τρόπους οὔτε τὴν ἀδιαντροπία μου, ἐπίτρεψέ μου νὰ λέγω μέ θάρρος, ὅσα ἔχω σκεφθεῖ, Χριστέ μου, ἀλλὰ μᾶλλον δίδαξέ με τί πρέπει νὰ κάνω καὶ νὰ λέγω.

Ἄμαρτησα περισσότερο ἀπὸ τὴν πόρνη, ἡ ὁποία μόλις ἔμαθε ποῦ φιλοξενεῖσαι, ἀφοῦ ἀγόρασε μύρο, ἦλθε μέ τόλμη νὰ ἀλειψαί τὰ πόδια σοῦ τοῦ Χριστοῦ μου, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.

Ὅπως δὲν ἀπώθησες ἐκείνην, πού σ' ἐπλησίασε μέ τὴν καρδιά της, οὔτε ἐμένα μὴ μέ σιχαθεῖς, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀντίθετα δός μοι τὰ πόδια σου, καὶ νὰ τὰ κρατήσω, καὶ νὰ τὰ φιλήσω, καὶ μέ τὴ ροή τῶν δακρῦων, ὅπως μέ πολύτιμο μύρο νὰ τὰ ἀλειψῶ μέ τόλμη.

Πλῦνε με μέ τὰ δάκρυά μου καὶ μ' αὐτὰ καθάρισέ με, Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ συγχώρησε τὰ σφάλματά μου, καὶ δός μου συγγνώμη.

Γνωρίζεις τὸ πλῆθος τῶν κακῶν μου, γνωρίζεις καὶ τὰ τραύματά μου· βλέπεις καὶ τοὺς μώλωπές μου (τίς μελανιές μου), ἀλλὰ γνωρίζεις καὶ τὴν πίστη, βλέπεις καὶ τὴν προθυμία καὶ ἀκοῦς τοὺς στεναγμούς μου.

Δέν σοῦ διαφεύγει, Θεέ μου, Ποιητά μου λυτρωτά μου, οὔτε σταλαγματιὰ ἀπὸ τὰ δάκρυά μου οὔτε κάποιο μέρος σταλαγματιᾶς.

Τό ὅτι εἶμαι ἀκαλλιέργητος πνευματικά τό γνωρίζουν τὰ μάτια σου· καὶ στό βιβλίον σου εἶναι γραμμένα, καὶ ὅσα δέν ἔγιναν ἀκόμα.

ὅσος! καὶ τὰς ἁμαρτίας πάσας ἄφες μοι, Θεὲ τῶν ὄλων, ἵνα καθαρᾶ καρδιά, περιτρόμω διανοία καὶ ψυχῇ συντετριμμένη, τῶν ἀχράντων σου μετάσχω καὶ καὶ πανάγνω μυστηρίων, οἷς ζωοῦται καὶ θεοῦται πᾶς ὁ τρώγων σε καὶ πίνων ἐξ εἰλικρινοῦς καρδίας.

Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτά μου· Πᾶς ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα, πίνων δέ μου καὶ τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μὲν οὗτος μένει, ἐν αὐτῷ δ' ἐγὼ τυγχάνω.

Ἀληθῆς ὁ λόγος πάντως τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.

Τῶν γὰρ θείων ὁ μετέχων καὶ θεοποιοιοῦν χαρίτων, οὐ μόνον, οὐκ ἔστι μόνος, ἀλλὰ μετὰ σοῦ, Χριστέ μου, τοῦ φωτὸς τοῦ τρισηλίου, τοῦ φωτίζοντος τὸν κόσμον.

Ἴνα γοῦν μὴ μόνος μένω δίχα σου τοῦ Ζωοδότου, τῆς πνοῆς μου, τῆς ζωῆς μου, τοῦ ἀγαλλιάματός μου, τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας, διὰ τοῦτό σοι προσῆλθον, ὡς ὁρᾶς μετὰ δακρῶν καὶ ψυχῆς συντετριμμένης, λύτρον τῶν ἐμῶν πταισμάτων ἰκετεύων τοῦ λαβεῖν με, καὶ τῶν σῶν ζωοπαρόχων καὶ ἀμέμπτων μυστηρίων μετασχεῖν ἀκατάκριτος, ἵνα μείνης, καθὼς εἶπας, μετ' ἐμοῦ τοῦ τρισάθλιου· Ἴνα μὴ, χωρὶς εὐρών με τῆς σῆς χάριτος, ὁ πλάνος, ἀφαρπάσῃ με δολίως, καὶ πλανήσῃς ἀπαγάγη τῶν θεοποιῶν σου λόγων.

Διὰ τοῦτό σοι προσπίπτω καὶ θερμῶς ἀναβοῶ σοι· Ὡς τὸν Ἄσωτον ἐδέξω, καὶ καὶ τὴν Πόρνην προσελθοῦσαν, οὕτω δέξαι με τὸν πόρνον καὶ τὸν

Δές τὴν ταπείνωσή μου, δές πόσος εἶναι ὁ κόπος μου! καὶ γιὰ τίς ἁμαρτίες ὄλες, συγχώρησέ με, Θεέ τῶν ὄλων, ὥστε μέ καθαρή καρδιά, μέ φοβισμένη διάνοια, καὶ μέ συντετριμμένη ψυχή, νά συμμετάσχω στά ἀμόλυντα καὶ πάναγνα Μυστήρια, μέ τὰ ὅποια ζωοποιεῖται καὶ θεώνεται κάθε ἕνας πού σέ τρώγει καὶ πίνει μέ εἰλικρινῆ καρδιά.

Διότι Ἐσύ εἶπες, Κύριέ μου· κάθε ἕνας πού τρώγει τό Σῶμα μου καὶ πίνει τό Αἷμα μου, αὐτός μένει μέσα μου, κι ἐγὼ βρίσκομαι μέσα σ' αὐτόν.

Ἐξάπαντος εἶναι ἀληθινός ὁ λόγος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μου.

Διότι ὅποιος μετέχει στίς θεϊκές χάρες πού θεοποιοῦν, οὐδέποτε πλέον μένει μόνος, ἀλλὰ μαζί μ' ἐσένα, Χριστέ μου, τό φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος πού φωτίζει τόν κόσμον.

Γιὰ νά μὴ μένω λοιπόν χωριστά ἀπό σένα τό ζωοδότη, τὴν πνοή μου, τὴ ζωή μου, τό ἀγαλλιάμα μου (τὴ χαρά μου), τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, γι' αὐτό ἦλθα κοντά σου, ὅπως βλέπεις, μέ δάκρυα καὶ συντετριμμένη ψυχή, ἰκετεύοντας νά λάβω λύτρωση ἀπό τὰ ἁμαρτήματά μου, καὶ νά μεταλάβω ἀκατάκριτα τὰ δικά σου ζωοπάροχα καὶ ἄψογα Μυστήρια, γιὰ νά μείνεις, ὅπως εἶπες, μαζί μ' ἐμένα τόν τρισάθλιο· Γιὰ νά μὴ μέ ἀρπάξει μέ δόλο ὁ πλάνος (ὁ διάβολος) βρίσκοντάς με χωρὶς τὴ χάρη σου, καὶ μέ ἀπάτη μέ ἀπομακρύνει ἀπό τὰ λόγια σου, πού δίνουν τὴ θέωση.

Γι' αὐτό πέφτω μπροστά σου καὶ θερμά σοῦ φωνάζω· ὅπως δέχθηκες τόν ἄσωτο, καὶ τὴν πόρνη πού σ' ἐπλησίασε,

ἄσωτον, Οἰκτίρμον, ἐν ψυχῇ συντετριμμένη νῦν με προσερχόμενόν σοι.

Οἶδα, Σῶτερ, ὅτι ἄλλος, ὡς ἐγώ, οὐκ ἔπταισέ σοι οὐδὲ ἔπραξε τὰς πράξεις, ἅς ἐγὼ κατειργασάμην.

Ἀλλὰ τοῦτο πάλιν οἶδα, ὡς οὐ μέγεθος πταισμάτων, οὐχ ἁμαρτημάτων πλήθος, ὑπερβαίνει τοῦ Θεοῦ μου τὴν πολλὴν μακροθυμίαν, καὶ φιλανθρωπίαν ἄκραν.

Ἄλλ' ἐλαίω συμπαθείας, τοὺς θερμῶς μετανοοῦντας, καὶ καθαίρεις καὶ λαμπρύνεις καὶ φωτὸς ποιεῖς μετόχους, κοινωνοὺς Θεότητός σου ἐργαζόμενος ἀφθόνως·

Καὶ τὸ ξένον καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώπων διανοίαις, ὁμιλεῖς αὐτοῖς πολλάκις, ὡσπερ φίλοις σου γνησίοις.

Ταῦτα τολμηρὸν ποιεῖ με, ταῦτά με πτεροῖ, Χριστέ μου· καὶ θαρῶν ταῖς σαῖς πλουσίαις πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαις, χαίρων τε καὶ τρέμων ἅμα, τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνω χόρτος ὢν καὶ ξένον θαῦμα! δροσιζόμενος ἀφράστως ὡσπεροῦν ἢ βάτος πάλαι ἢ ἀφλέκτως καιομένη.

Τοίνυν εὐχαρίστῳ γνώμῃ, εὐχαρίστῳ δὲ καρδίᾳ, εὐχαρίστοις μέλεσί μου, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σαρκός μου προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω καὶ δοξάζω σε, Θεέ μου, ὡς εὐλογημένον ὄντα νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΕΥΧΗ Η'. ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος Κύριος, ὁ δι'

ἔτσι δέξου κι ἐμένα τὸν πόρνο καὶ ἄσωτο, εὐσπλαχνε, καθὼς σέ πλησιάζω μέ ψυχῇ συντετριμμένη.

Γνωρίζω, Σωτήρα, ὅτι ἄλλος κανεῖς δέ σοῦ ἔφταιξε, ὅπως ἐγώ, οὔτε ἔπραξε τίς πράξεις, πού ἐγὼ πραγματοποίησα.

Ἀλλὰ γνωρίζω πάλι καὶ τό ἐξῆς: Ὅτι δηλαδή οὔτε τό μέγεθος τῶν σφαλμάτων, οὔτε τό πλήθος τῶν ἁμαρτημάτων ξεπερνᾷ τὴν πολλή μεγαλοψυχία τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὴν κορυφαία του φιλανθρωπία·

Ἀλλὰ μέ τό λάδι τῆς συμπάθειάς σου, ὅσους μετανοοῦν θερμά, καὶ τοὺς καθαρίζεις, καὶ τοὺς κάνεις λαμπρούς, καὶ τοὺς κάνεις μετόχους τοῦ φωτός, κάνοντάς τους κοινωνοὺς τῆς Θεότητός σου πλουσιοπάροχα.

Καὶ τό παράξενο καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους καὶ γιὰ τίς ἀνθρώπινες διάνοιες, συναναστρέφεσαι μαζί τους πολλές φορές ὅπως μέ φίλους σου γνησίους.

Αὐτά μέ κάνουν τολμηρό, αὐτά μέ ἀναπτερώνουν, Χριστέ, μου· καὶ ἔχοντας θάρρος στίς πολλές σου εὐεργεσίες πρὸς ἐμᾶς, καὶ χαίροντας καὶ τρέμοντας συγχρόνως, μεταλαμβάνω ἀπό τὴ φωτιά, μολονότι εἶμαι χόρτο, καὶ ὡ παράδοξο θαῦμα! δροσιζόμενος ἀνέκφραστα, ὅπως παλαιά ἢ βάτος, πού φλεγόταν χωρὶς νά καίεται.

Λοιπόν μέ εὐχάριστη γνώμῃ καὶ εὐχάριστη καρδίᾳ, μέ χαρούμενα τὰ μέλη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος σέ προσκυνῶ καὶ σέ μεγαλύνω καὶ σέ δοξάζω, Θεέ μου, ἐπειδὴ εἶσαι δοξασμένος καὶ τώρα καὶ στοὺς αἰῶνες.

ΕΥΧΗ Η'. ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

οἶκτον φιλανθρωπίας ἀνεκδιήγητον τὸ ἡμέτερον ὄλον προσλαβόμενος φύραμα, ἐκ τῶν ἀγνῶν καὶ παρθενικῶν αἱμάτων τῆς ὑπερφυῶς κυησάσης σε, Πνεύματος Θεοῦ ἐπελεύσει καὶ εὐδοκία. Πα τρός αἰδίου, Χριστέ Ἰησοῦ, σοφία Θεοῦ καὶ εἰρήνη καὶ δύναμις· ὁ τῷ προσλήματι σου τὰ ζωοποιὰ καὶ σωτήρια πάθη καταδεξάμενος, τὸν Σταυρόν, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, τὸν θάνατον, νέκρωσόν μου τὰ ψυχοφθόρα πάθη τοῦ σώματος. Ὁ τῇ ταφῇ σου τὰ τοῦ ἄδου σκυλεύσας βασιλεία, θάψον μου διὰ τῶν ἀγαθῶν λογισμῶν τὰ πονηρὰ διαβούλια, καὶ τὰ τῆς πονηρίας πνεύματα διασκέδασον. Ὁ τῇ τριήμερῳ σου καὶ ζωηφόρῳ Ἀναστάσει τὸν πεπτωκότα προπάτορα ἀναστήσας, ἀνάστησόν με τῇ ἁμαρτία κατολισθήσαντα, τρόπους μοι μετανοίας ὑποτιθέμενος. Ὁ τῇ ἐνδόξῳ σου Ἀναλήψει τῆς σαρκὸς θεώσας τὸ πρόσλημμα καὶ τοῦτο τῇ δεξιᾷ καθέδρᾳ τιμήσας τοῦ Πατρός, ἀξιώσόν με, διὰ τῆς τῶν ἁγίων σου μυστηρίων μεταλήψεως, τῆς δεξιᾶς μερίδος τῶν σωζομένων τυχεῖν. Ὁ τῇ ἐπιδημίᾳ τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος σκεύη τίμια τοὺς ἱερούς σου μαθητὰς ἐργασάμενος, δοχεῖον καμὲ τῆς αὐτοῦ ἀνάδειξον ἐπελεύσεως. Ὁ μέλλον πάλιν ἔρχεσθαι κρῖναι τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, εὐδόκησον καμὲ προὔπανῆσαι σοι ἐν νεφέλαις τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ μου σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις σου· ἵνα ἀτελευτήτως δοξολογῶ καὶ ἀνυμνῶ σε, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς

Ὁ ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ἅγιος Κύριος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ εὐσπλαχνία φιλανθρωπίας ἀνέκφραστη προσέλαβες ὅλη τὴ δική μας οὐσία ἀπὸ τὰ ἀγνά καὶ παρθενικά αἵματα ἐκείνης πού σ' ἐκυοφόρησε μέ τόν ἐρχομό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μέ τὴν εὐαρέσκεια τοῦ αἰώνιου Πατέρα, Χριστέ Ἰησοῦ, πού εἶσαι ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ δύναμη· Ἐσύ πού παίρνοντας τὴ σάρκα μας καταδέχθηκες τὰ ζωοποιὰ καὶ σωτήρια πάθη, δηλαδή τό Σταυρό, τὰ καρφιά, τὴ λόγχη, τό θάνατο, νέκρωσέ μου τὰ ψυχοφθόρα πάθη τοῦ σώματος. Ἐσύ πού μέ τὴν ταφή σου λαφυραγώγησες (ἀπογύμνωσες) τὰ βασιλεία τοῦ ἄδη, θάψε μέ τοὺς ἀγαθοὺς λογισμοὺς τίς πονηρές σκέψεις, καὶ διασκόρπισε τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας. Ἐσύ πού μέ τὴν τριήμερη καὶ ζωηφόρο Ἀνάστασή σου ἀνέστησες τόν προπάτορα (τόν Ἀδάμ), πού εἶχε πέσει, ἀνάστησε ἐμένα πού γλίστησα ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας ὑποδεικνύοντάς μου τρόπους μετανοίας. Ἐσύ πού μέ τὴν ἐνδοξή σου Ἀνάληψη θεώσες αὐτό πού πῆρες, τὴ σάρκα τὴν ἀνθρώπινη, καὶ τὴν τίμησες μέ τό νά καθίσει στά δεξιὰ τοῦ Πατρός, ἀξιώσέ με μέ τὴ μετάληψη (θεῖα κοινωνία) τῶν ἁγίων σου Μυστηρίων, νά βρεθῶ στή μερίδα τῶν σωζομένων. Ἐσύ πού μέ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (τοῦ Παρακλήτου) ἔκανες τοὺς ἁγίους σου Μαθητὲς σκεύη πολύτιμα, ἀνάδειξε κι ἐμένα δοχεῖο κατάλληλο γιὰ τὴν ἐπιφοίτησή του. Ἐσύ πού πρόκειται νά ἔλθεις πάλι, γιὰ νά κρῖνεις τὴν οἰκουμένην μέ δικαιοσύνη, δῶσε τὴ χάρη σου, νά σέ προὔπαντήσω κι ἐγώ μέ σύννεφα ἐσένα τόν Ποιητῇ καὶ Πλάστῃ μου μαζί μέ ὅλους τοὺς Ἁγίους σου· Ὡστε ἀκατάπαυστα νά σέ δοξολογῶ, καὶ νά σέ ἀνυμνῶ, μαζί μέ τόν ἀναρχό σου Πατέρα καὶ τό πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα τώρα

αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Θ'. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ σου παρέστηκα καὶ τῶν δεινῶν λογισμῶν οὐκ ἀφίσταμαι, ἀλλὰ σύ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ Τελώνην δικαίωσας καὶ Χαναναίαν ἐλεήσας καὶ τῷ Ληστῇ παραδείσου πύλας ἀνοίξας, ἀνοιξόν μοι τὰ σπλάγχνα τῆς φιλανθρωπίας σου καὶ δέξαι με προσερχόμενον καὶ ἀπτόμενόν σου, ὡς τὴν Πόρνην καὶ τὴν Αἰμόρρουν ἢ μὲν γὰρ, τοῦ κρασπέδου σου ἀψαμένη εὐχερῶς τὴν ἴασιν ἔλαβεν, ἢ δέ, τοὺς σοὺς ἀχράντους πόδας κρατήσασα, τὴν λύσιν τῶν ἀμαρτημάτων ἐκομίσατο. Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλεεινός, ὅλον τὸ Σῶμα τολμῶν δεξασθαι, μὴ καταφλεχθεῖην· ἀλλὰ δέξαι με, ὡσπερ ἐκείνας, καὶ φώτισόν μου τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καταφλέγων μου τὰ τῆς ἀμαρτίας ἐγκλήματα, πρεσβείαις τῆς ἀσπόρως τεκούσης σε καὶ τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων. Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ι'. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ ὅτι σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ.

Ἐτι πιστεύω ὅτι τοῦτο αὐτό ἐστὶ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου καὶ τοῦτο αὐτό ἐστὶ τὸ τίμιον Αἷμά σου.

Δέομαι οὖν σου· Ἐλέησόν με καὶ συγχώρησόν μοι τὰ παραπτώματά μου, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν ἔργῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ

καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Θ'. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Στέκομαι μπροστά στίς πύλες τοῦ ναοῦ σου καὶ δέν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τοὺς αἰσχροὺς λογισμοὺς· Ἀλλὰ Ἐσύ, Χριστέ Θεέ μου, πού δικαίωσες τὸν τελώνη καὶ ἐλέησες τὴν Χαναναία, καὶ στό ληστή ἀνοιξες τίς πόρτες τοῦ Παραδείσου, ἀνοιξέ μου τὰ σπλάγχνα τῆς φιλανθρωπίας σου, καὶ δέξου με καθὼς σέ πλησιάζω καὶ σέ ἀγγίζω, ὅπως δέχθηκες τὴν πόρνη καὶ τὴν αἰμορροῦσα· διότι ἢ μία μόλις ἀγγιξε τὸ ἄκρο τοῦ ἐνδύματός σου, ἔλαβε εὐκολα τὴν θεραπεία, ἢ ἄλλη πιάνοντας τὰ ἀγνά πόδια σου ἔλαβε τὴν συγχώρηση τῶν ἀμαρτημάτων. Κι ἐγὼ ὁ ἐλεεινός τολμώντας νὰ δεχθῶ ὅλο τὸ Σῶμα σου, νὰ μὴν κατακαῶ· ἀλλὰ δέξου με ὅπως ἐκεῖνες, καὶ φώτισε τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς μου, κατακαίοντας τὰ ἐγκλήματα τῆς ἀμαρτίας μου, μέ τίς πρεσβείες αὐτῆς πού σ' ἐγέννησε χωρὶς ἄνδρα, καὶ τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων. Διότι εἶσαι ἄξιος νὰ δοξολογεῖσαι στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ι'. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι Ἐσύ εἶσαι ἀληθινά ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, πού ἦλθες στὸν κόσμον, νὰ σώσεις ἀμαρτωλοὺς μεταξύ τῶν ὁποίων πρῶτος εἰμαι ἐγώ.

Ἀκόμα πιστεύω, ὅτι αὐτό τό ἴδιο εἶναι τὸ ἀμόλυντο Σῶμα σου καὶ αὐτό τό ἴδιο εἶναι τὸ τίμιον Αἷμα σου.

Σέ παρακαλῶ λοιπόν· ἐλέησέ με καὶ συγχώρησέ μου τὰ παραπτώματά μου, τὰ θεληματικά καὶ καὶ τὰ ἀθέλητα, ὅσα

ἀγνοία· καὶ ἀξίωσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων σου μυστηρίων, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

(Ἀπερχόμενος δὲ μεταλαβεῖν λέγε τοὺς παρόντας στίχους).

ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Ἰδοὺ βαδίζω πρὸς Θεῖαν Κοινωνίαν, Πλαστοουργέ μη φλέξης με τῇ μετουσίᾳ· Πῦρ γὰρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγον. Ἀλλ' οὖν κάθαρον ἐκ πάσης με κηλίδος.

Καὶ τὸ Τροπᾶριον·

Τοῦ Δεῖπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ληστής ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τοὺς παρόντας στίχους.

Θεουργόν αἷμα φρίξον, ἄνθρωπε, βλέπων, ἄνθραξ γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀναξίους φλέγων· Θεοῦ τὸ Σῶμα καὶ θεοὶ με καὶ τρέφει· Θεοὶ τὸ πνεῦμα τὸν δὲ νοῦν τρέφει ξένως.

Καὶ τὰ ἐξῆς τροπάρια.

Ἐθελξας πόθω με, Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλὰ κατάφλεξον πυρὶ ἀϋλῶ τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν μεγαλύνω, Ἀγαθέ, παρουσίας σου.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; Ἐὰν γὰρ τολμήσω

ἔγιναν μέ λόγο καὶ μέ ἔργο, ὅσα ἔγιναν ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ· Καὶ ἀξίωσέ με ἀκατάκριτα νά μετάσχω στὰ ἀχραντά σου Μυστήρια, γιὰ ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴ αἰώνια.

Ἀμήν.

(Πλησιάζοντας νά μεταλάβεις λέγε τοὺς ἐξῆς στίχους).

ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Νά, βαδίζω πρὸς τῇ Θεῖα Κοινωνίᾳ· Πλαστοουργέ, μὴ μέ κάψεις μέ τῇ συμμετοχῇ μου· διότι εἶσαι φωτιά πού καίει τοὺς ἀναξίους. Καθάρισέ με λοιπόν ἀπὸ κάθε κηλίδα.

Καὶ τὸ Τροπᾶριο·

Στὸ Δεῖπνο σου τό Μυστικό, σήμερα, Υἱὲ Θεοῦ, παράλαβέ με ὡς κοινωνό· Δέν θά ἀποκαλύψω τό Μυστήριο στοὺς ἐχθρούς σου· δέν θά σοῦ δώσω φίλημα ὅπως ὁ Ἰούδας· Ἀλλά ὅπως ὁ Ληστής σοῦ ὁμολογῶ· Θυμήσου με, Κύριε, στή Βασιλείᾳ σου.

Τοὺς παρακάτω στίχους.

Ἄνθρωπε, βλέποντας τό Αἷμα πού θεοποιεῖ φρίξε· Διότι εἶναι ἄνθρακας (κάρβουνο) πού καίει τοὺς ἀναξίους· Τό δὲ Σῶμα τοῦ Θεοῦ μέ θεοποιεῖ καὶ μέ τρέφει· Θεοποιεῖ τὸ πνεῦμα καὶ τρέφει τὸ νοῦ μου κατὰ τρόπο παράξενο.

Καὶ τὰ ἐξῆς τροπάρια.

Μέ γοήτευσες, Χριστέ, μέ πόθο καὶ μέ ἠλλοίωσες μέ τὸν θεϊκό σου ἔρωτα· ἀλλὰ κάψε ἐντελῶς μέ ἄυλη φωτιά τίς ἁμαρτίες μου, καὶ καταξίωσέ με νά εἶμαι γεμάτος ἀπὸ τὴν ἀπόλαυση πού ὑπάρχει σ' ἐσένα, ὥστε σκιρτώντας νά μεγαλύνω, Ἀγαθέ, τίς δύο παρουσίες σου.

Μέσα στίς λαμπρότητες τῶν Ἁγίων σου, πῶς νά μπῶ ἐγώ

συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσόν με, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τὴν παροῦσαν εὐχήν·

Δέσποτα φιλάνθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο τὰ Ἅγια ταῦτα διὰ τὸ ἀνάξιον εἶναι με, ἀλλ' εἰς κάθαρσιν καὶ ἁγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ εἰς ἀρῥαβῶνα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας. Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθόν ἐστι τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

(Καὶ πάλιν)·

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ.... (Ὡς ἀνωτέρω).

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΜΕΤΑΛΗΨΙΝ

Ἐπὶ τὴν τύχην τῆς Καλῆς μετουσίας τῶν ζωοποιῶν μυστικῶν δωρημάτων, ὕμνησον εὐθύς, εὐχαρίστησον μέγα, καὶ τάδε θερμῶς ἐκ ψυχῆς Θεῷ λέγε: Δόξα σοι ὁ Θεός (γ').

(Καὶ ἀμέσως τὰς ἐπομένους εὐχαριστηρίους Εὐχάς):

ΑΝΩΝΥΜΟΥ

Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὅτι οὐκ ἀπώσω με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ κοινωνόν με γενέσθαι τῶν ἁγιασμάτων σου κατηξίωσας. Εὐχαριστῶ σοι, ὅτι με τὸν ἀνάξιον μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων σου καὶ ἐπουρανίων δωρεῶν κατηξίωσας. Ἀλλά, Δέσποτα φιλάνθρωπε, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν

ὁ ἀνάξιος; Διότι, ἂν τολμήσω νὰ μπῶ μαζί με τοὺς ἄλλους στό νυμφῶνα, με ἐλέγχει ὁ χιτῶνας, πού δέν εἶναι ἄξιος τοῦ γάμου, καὶ ἔτσι θά ἀποβληθῶ δεμένος ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους. Καθάρισε, Κύριε, τὴν ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσε με ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τὴν παρακάτω εὐχή.

Δέσποτα φιλάνθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μου, ἄς μὴ γίνουν γιὰ μένα αἰτία καταδίκης τὰ Ἅγια αὐτὰ Μυστήρια, ἐπειδὴ εἶμαι ἀνάξιος, ἀλλὰ ἄς ἀποβοῦν σέ κάθαρση καὶ ἁγιασμό καὶ ψυχῆς καὶ σώματος καὶ σέ προκαταβολή τῆς μελλοντικῆς ζωῆς καὶ Βασιλείας. Γιὰ μένα ὅμως εἶναι καλὸ τὸ νὰ εἶμαι προσκολλημένος στὸν Θεό· τὸ νὰ ἀναθέτω στὸν Θεό τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

(Καὶ πάλι).

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ Μυστικοῦ... (Ὅπως παραπάνω).

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑΤΗ ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΗ

Ὅταν γίνεις ἄξιος γιὰ τὴν καλὴ συμμετοχὴ στὰ ζωοποιὰ μυστηριακά δῶρα, ὕμνησε εὐθύς, εὐχαρίστησε με μεγάλη φωνή, καὶ λέγε στὸν Θεό θερμὰ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου· δόξα σοι ὁ Θεός (γ').

(Καὶ ἀμέσως τίς ἐπόμενες εὐχαριστήριες Εὐχές):

ΑΝΩΝΥΜΟΥ

Σέ εὐχαριστῶ, Κύριε, Θεέ μου, διότι δέν με ἀπόθησες μακριὰ ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό, ἀλλὰ με καταξίωσες νὰ γίνω κοινωνός (μέτοχος) τῶν ἁγίων δώρων σου. Σέ εὐχαριστῶ, διότι ἐμένα τὸν ἀνάξιο με καταξίωσες νὰ μεταλάβω τὰ ἀχραντα καὶ ἐπουράνια δῶρα σου. Ἀλλά, Δέσποτα φιλάνθρωπε, πού

ἀποθανών τε καὶ ἀναστάς καὶ χαρισάμενος ἡμῖν
τὰ φορικτὰ ταῦτα καὶ ζωοποιά σου Μυστήρια, ἐπ'
εὐεργεσία καὶ ἀγιασμῶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμά-
των ἡμῶν, δὸς γενέσθαι ταῦτα κάμοι εἰς ἴασιν
ψυχῆς τε καὶ σώματος, εἰς ἀποτροπὴν παντὸς
ἐναντίου, εἰς φωτισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καρ-
διάς μου, εἰς εἰρήνην τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων,
εἰς πίστιν ἀκαταίσχυντον, εἰς ἀγάπην
ἀνυπόκριτον, εἰς πλησμονὴν σοφίας, εἰς περιποίη-
σιν τῶν ἐντολῶν σου, εἰς προσθήκην τῆς θείας
σου χάριτος καὶ τῆς σῆς Βασιλείας οἰκείωσιν· ἵνα ἐν
τῷ ἀγιασμῷ σου δι' αὐτῶν φυλαττόμενος, τῆς σῆς
χάριτος μνημονεύω διὰ παντὸς καὶ μηκέτι ἐμαυτῷ
ζῶ, ἀλλὰ σοὶ τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ εὐεργέτη.
Καὶ οὕτω τοῦ τηδε βίου ἀπάρας ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς
αἰωνίου, εἰς τὴν αἰδίων καταστήσω, ἀνάπαυσιν,
ἐνθα ὁ τῶν ἑορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος καὶ
ἡ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τοῦ σοῦ προ-
σώπου τὸ κάλλος τὸ ἄρρητον. Σὺ γὰρ εἶ τὸ ὄντως
ἐφετὸν καὶ ἡ ἀνέκφραστος εὐφροσύνη τῶν
ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὲ ὑμνεῖ
πᾶσα ἡ κτίσις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεῦ τῶν αἰώνων
καὶ δημιουργὲ τῶν ἀπάντων, εὐχαριστῶ σοὶ ἐπι-
πᾶσιν, οἷς παρέσχου μοι ἀγαθοῖς, καὶ ἐπὶ τῇ μετα-
λήψει τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου μυστηρίων.
Δέομαι οὖν σου, ἀγαθὲ καὶ φιλόνηρωπε· φύλαξόν
με ὑπὸ τὴν σκέπη σου καὶ ἐν τῇ τῶν πτερυγῶν

γιά μᾶς καὶ πέθανες καὶ ἀναστήθηκες, καὶ μᾶς ἐχάρισες τὰ
φορικτὰ αὐτὰ καὶ ζωοποιά σου Μυστήρια, πρὸς εὐεργεσία τῶν
ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, δῶσε νὰ ἀποβοῦν αὐτὰ καὶ σ'
ἐμένα γιὰ θεραπεία καὶ ψυχῆς καὶ σώσωματος, γιὰ
ἀπόκρουση κάθε ἀντιθέτου, γιὰ φωτισμὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς
καρδιάς μου, γιὰ εἰρήνη τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων, γιὰ πί-
στη πού δέν ντροπιάζει, γιὰ ἀνυπόκριτη ἀγάπη, γιὰ πληρό-
τητα σοφίας, γιὰ πραγματοποίησι τῶν ἐντολῶν σου, γιὰ
αὔξησι τῆς θείας σου χάριτος καὶ ἀπόκτησι τῆς Βασιλείας
σου· Ὡστε φυλαγμένος ἀπὸ αὐτὰ στὸν ἀγιασμό σου νὰ
θυμᾶμαι παντοτεινὰ τὴ δική σου χάρι, καὶ νὰ μὴ ζῶ πλέον
γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ γιὰ σένα τὸ δικό μας Κύριο καὶ
εὐεργέτη. Καὶ ἔτσι φεύγοντας ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ μὲ τὴν ἐλπίδα
τῆς αἰῶνας ζωῆς, νὰ καταλήξω στὴν αἰώνια ἀνάπαυσι, ὅπου
εἶναι ὁ ἀπαυστος ἦχος τῶν ἑορταζόντων, καὶ ἡ ἀπέραντη χα-
ρὰ, αὐτῶν πού βλέπουν τὸ ἀνέκφραστο κάλλος τοῦ προσώ-
που σου. Διότι Ἐσὺ εἶσαι τὸ ἀληθινὰ ἐπιθυμητό καὶ ἡ
ἀνέκφραστη εὐφροσύνη αὐτῶν πού σὲ ἀγαποῦν, Χριστέ Θεέ
μας, κι ἐσένα ὑμνεῖ ὅλη ἡ κτίσις στοὺς αἰῶνες.

Ἀμήν.

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Δέσποτα Χριστέ, Θεέ μας, Βασιλιά τῶν αἰώνων καὶ Δημι-
ουργὲ τῶν πάντων, σὲ εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ πού μου
ἔδωσες, καὶ γιὰ τὴ Μετάληψι (Θεία Κοινωνία) τῶν ἀχράντων
καὶ ζωοποιῶν σου Μυστηρίων. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, ἀγαθὲ
καὶ φιλόνηρωπε· φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη σου καὶ στή

σου σκιᾶ· καὶ δώρησαι μοι ἐν καθαρῷ συνειδότι, μέχρις ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, ἐπάξιως μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων σου, εἰς ἄφρασιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ πηγή τοῦ ἁγιασμοῦ, ὁ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν· καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Ὁ δούς τροφήν μοι σάρκα σὴν ἐκουσίως, ὁ πῦρ ὑπάρχων καὶ φλέγων ἀναξίους, μὴ δὴ καταφλέξῃς με, μὴ Πλαστοργέ μου· μᾶλλον διέλθε πρὸς μελῶν μου συνθέσεις, εἰς πάντας ἄρμούς, εἰς νεφρούς, εἰς καρδίαν· φλέξον δ' ἀκάνθας τῶν ὄλων μου πταισμάτων.

Ψυχὴν κάθαρον, ἁγίασον τὰς φρένας· τὰς ἰγνύας στήριξον ὅστέοις ἅμα· αἰσθήσεων φώτισον ἀπλὴν πεντάδα· ὅλον με τῷ σῶ συγκαθήλωσον φόβῳ. Αἰεὶ σκέπε, φρούρει τε καὶ φύλαττέ με ἐκ παντὸς ἔργου καὶ λόγου ψυχοφθόρου.

Ἄγνιζε καὶ κάθαρε καὶ ρύθμιζέ με· κάλλυνε, συνέτιζε καὶ φώτιζέ με· δεῖξόν με σὸν σκῆνωμα Πνεύματος μόνου, καὶ μηκέτι σκῆνωμα τῆς ἁμαρτίας·

Ἴν' ὡς σὸν οἶκον εἰσόδω κοινωνίας, ὡς πῦρ με φεύγη πᾶς κακοῦργος, πᾶν πάθος.

Πρέσβεις φέρω σοὶ πάντας ἡγιασμένους, τὰς ταξιαρχίας τε τῶν Ἀσωμάτων, τὸν Πρόδρομόν σου, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους, πρὸς τοῖς δε σὴν

σκιά τῶν φτερῶν σου· καὶ δώρισέ μου, μέ καθαρή συνείδηση μέχρι τὴν τελευταία μου ἀναπνοή, νά μετέχω ἐπάξια στά ἅγια δῶρα σου, μέ ἀποτέλεσμα τῆ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τὴν αἰώνια ζωή. Διότι Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ πηγή τοῦ ἁγιασμοῦ, αὐτὸς πού δίνει τὰ ἀγαθὰ· Καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Ἐσὺ πού ὡς τροφή μου ἔδωσες θεληματικά τὴ σάρκα σου, πού εἶσαι φωτιά καὶ καίεις τοὺς ἀναξίους, μὴ μέ κατακάψεις λοιπόν, μὴ, Πλάστη μου· Μᾶλλον, γιὰ νά ἐνώσεις τὰ μέλη μου, πέρασε μέσα σέ ὅλους τοὺς ἄρμούς (στὶς ἄρθρώσεις), στά νεφρά, στήν καρδιά μου. Καὶ κάψε τὰ ἀγκάθια ὄλων μου τῶν πταισμάτων·

Καθάρισε τὴν ψυχὴ μου, ἁγίασε τὴ διάνοιά μου· στήριξε τὰ γόνατά μου μαζί μέ τὰ ὀστά μου· στὶς πέντε αἰσθήσεις μου· κράτησέ με ἀκίνητο καρφωμένο στό φόβο σου. Πάντοτε σκέπαζέ με, φρούρησέ με καὶ φύλαγέ με ἀπὸ κάθε ἔργο καὶ λόγο πού φθείρουν τὴν ψυχὴ.

Ἐξάγνιζέ με καὶ καθάριζε καὶ ρύθμιζέ με· κάνε με καλόν, συνετό καὶ φώτιζέ με· ἀνάδειξέ με δική σου κατοικία, τοῦ Πνεύματος μόνο, καὶ ὄχι πλέον κατοικία τῆς ἁμαρτίας·

Ὅστε ὡς κατοικία σου μέ τὴν εἴσοδο τῆς Θείας Κοινωνίας νά μέ ἀποφεύγει ὡς φωτιά κάθε κακοῦργος, κάθε πάθος.

Ὡς πρεσβευτὲς (μεσολαβητὲς) σοῦ παρουσιάζω ὅλους πού ἁγιάστηκαν, καὶ τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, τόν Πρό-

ἄχραντον ἀγνήν Μητέρα· ὦν τὰς λιτάς,
εὐσπλαγχνε, δέξαι, Χριστέ μου, καὶ φωτὸς παιῖδα
τὸν σὸν ἔργασαι λάτριν.

Σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἀγιασμός καὶ μόνος ἡμῶν,
ἀγαθέ, τῶν ψυχῶν καὶ λαμπρότης· καὶ σοὶ προεπό-
ντως, ὡς Θεῶ καὶ Δεσπότη, δόξαν ἅπαντες πέμπο-
μεν καθ' ἡμέραν.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ

Τὸ Σῶμά σου τὸ ἅγιον, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ
Θεὸς ἡμῶν, γένοιτό μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ
Αἷμά σου τὸ τίμιον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Γένοιτο δέ
μοι ἡ εὐχαριστία αὕτη εἰς χαρὰν, ὑγείαν καὶ
εὐφροσύνην· καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δευτέρᾳ ἐλεύσει
σου ἀξιῶσόν με τὸν ἁμαρτωλὸν στῆναι ἐκ δεξιῶν
τῆς σῆς δόξης, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου
Μητρός, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓ. ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Παναγία Δέσποινα, Θεοτόκε, τὸ φῶς τῆς
ἐσκοτισμένης μου ψυχῆς, ἡ ἐλπίς, ἡ σκέπη, ἡ κα-
ταφυγή, ἡ παραμυθία, τὸ ἀγαλλίαμά μου,
εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἠξίωσάς με τὸν ἀνάξιον
κοινωνὸν γενέσθαι τοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ τοῦ
Τιμίου Αἵματος τοῦ Υἱοῦ σου. Ἀλλ' ἡ τεκοῦσα τὸ
ἀληθινὸν φῶς, φώτισόν μου τοὺς νοητοὺς
ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας· ἢ τὴν πηγὴν τῆς
ἀθανασίας κηύσασα, ζωοποίησόν με τὸν τεθνα-
τωμένον τῇ ἁμαρτίᾳ, ἢ τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ φιλεύ-
σπλαγχνος Μήτηρ, ἐλέησόν με, καὶ δὸς κατάνυξιν
καὶ συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ταπείνωσιν ἐν

δρομό σου, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους, καὶ μαζί τους τὴν
ἀμόλυπτη ἀγνή Μητέρα σου· αὐτῶν τίς ἰκεσίες δέξου,
εὐσπλαγχνε Χριστέ μου, καὶ κάνε υἱὸ φωτὸς ἐμένα, πού σέ λα-
τρεύω.

Διότι Ἐσύ μόνος, ἀγαθέ, ὑπάρχεις ἀγιασμός μας καὶ λαμ-
πρότητα τῶν ψυχῶν μας· Καί σ' ἐσένα, ὅπως πρέπει ὡς Θεό
καὶ Κύριο, ἀναπέμπουμε δόξα ὅλοι κάθε μέρα.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ

Τὸ Σῶμα σου τὸ ἅγιο, Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστέ Θεέ μας, ἄς
γίνει γιὰ μένα αἰτία γιὰ ζωὴ αἰώνια, καὶ τὸ Αἷμα σου τὸ τίμιον
γιὰ ἄφεση (συγχώρηση) ἁμαρτιῶν. Εἶθε νὰ γίνει γιὰ μένα
αὕτη ἡ εὐχαριστία αἰτία χαρᾶς, ὑγείας καὶ εὐφροσύνης· Καί
κατὰ τὴ φοβερὴ καὶ δευτέρη παρουσία σου ἀξίωσε ἐμένα τὸν
ἁμαρτωλό, νὰ σταθῶ στὰ δεξιὰ τῆς δόξας σου· Μέ τίς
πρεσβείες τῆς πάναγνης σου Μητέρας, καὶ ὅλων σου τῶν
Ἁγίων. Ἀμήν.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ

Παναγία Κυρία, Θεοτόκε, Ἐσύ πού εἶσαι τὸ φῶς τῆς σκο-
τισμένης μου ψυχῆς, ἡ ἐλπίδα, ἡ σκέπη, τὸ καταφύγιο, ἡ πα-
ρηγοριά, τὸ ἀγαλλίαμά μου (ἢ χαρά μου), σέ εὐχαριστῶ, γιατί
ἀξίωσες ἐμένα τὸν ἀνάξιο, νὰ γίνω κοινωνός στό ἀμόλυπτο
Σῶμα καὶ τὸ τίμιον Αἷμα τοῦ Υἱοῦ σου. Ἀλλὰ Ἐσύ πού γέννη-
σες τὸ ἀληθινὸ φῶς, φώτισέ μου τὰ πνευματικὰ μάτια τῆς
καρδιάς· ἐσύ πού κυοφόρησες (κράτησες στὰ σπλάχνα σου)
τὴν πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ζωογόνησε ἐμένα πού ἔχω
θανατωθεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἐσύ πού εἶσαι ἡ φιλεύσπλαχνη
Μητέρα τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ, ἐλέησέ με, καὶ δῶσε κατάνυξη
καὶ συντριβὴ στὴν καρδίᾳ μου, καὶ ταπείνωση στίς σκέψεις

τοῖς διανοήμασί μου, καὶ ἀνάκλησιν ἐν ταῖς αἰχμαλωσίαις τῶν λογισμῶν μου. Καὶ ἀξιώσόν με, μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τὸν ἁγιασμόν, εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Ὅτι εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

Ὁ ἱερεὺς·

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Τρισάγιον.

(Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Θεοτοκίον, τὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱ. Χρυσοστόμου.

Ἡ τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρσός, ἐκλάμπασα χάρις τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν· ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ἱ. Χρυσοστόμου.

μου, καὶ διόρθωση ὅταν οἱ λογισμοί μου αἰχμαλωτίζονται. Καὶ ἀξιώσέ με μέχρι τὴν τελευταία μου ἀναπνοή, νά ὑποδέχομαι χωρὶς καταδίκη τὸν ἁγιασμό τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, γιὰ θεραπεία καὶ ψυχῆς καὶ σώματος· καὶ δός μου δάκρυα μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, γιὰ νά ὑμνῶ καὶ νά δοξάζω ἐσένα ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Διότι εἶσαι εὐλογημένη καὶ δοξασμένη στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Ὁ ἱερεὺς.

Τώρα ἀπόλυσε (ἐλευθέρωσε) ἐμένα τὸ δοῦλο σου, Δέσποτα, μέ εἰρήνη σύμφωνα μέ τὸ λόγο σου· Διότι εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία πού ἔστειλες, τὴν ὁποία ἐτοίμασες προσωπικά γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς· Γιὰ νά εἶναι φῶς, καὶ ἀποκάλυψη γιὰ τοὺς εἰδωλολάτρες καὶ νά εἶναι δόξα τοῦ λαοῦ σου τοῦ Ἰσραήλ.

Τρισάγιο.

(Τὸ Ἀπολυτίκιο τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Θεοτοκίον, τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Ἀπολυτίκιο καὶ Κοντάκιο τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Ἡ χάρις τοῦ στόματός σου, πού ἔλαμψε ὡς πυρσός, (ὅπως ὁ φάρος) φώτισε τὴν οἰκουμένην· διότι ἐναπέθεσε στὸν κόσμο θησαυροὺς ἀφιλαργυρίας· ὑπέδειξε σ' ἐμᾶς τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἀλλὰ ἐκπαιδεύοντάς μας μέ τὰ δικά σου λόγια, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε στὸν Λόγο, τὸν Χριστό τὸν Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐδέξω τὴν θεϊὰν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν, χειλέων πάντας διδάσκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἕνα Θεόν· Ἰωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε ὅσιε· ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε· ὑπάρχεις γὰρ καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

(Εἰ ἐτελέσθη ἡ θεῖα Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λέγε):

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μ. Βασιλείου.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου, ὡς δεξαμένην τὸν λόγον σου, δι' οὗ θεοπρεπῶς ἐδογματίσας· τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτράνωσας, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη κατεκόσμησας· βασιλείον ἱεράτευμα, πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον τοῦ Μ. Βασιλείου.

Ἦφθης βάσις ἄσειστος τῇ Ἐκκλησίᾳ, νέμων πᾶσιν ἄσυλον, τὴν κυριότητα βροτοῖς, ἐπισφραγίζων σοῖς δόγμασιν, οὐρανοφάντορ Βασιλεῖ ὅσιε.

Καὶ τό:

Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἅπαντας φωταγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς, ἐν ᾧ ἐστῶτες κραυγάζομεν· τοῦτον τὸν Οἶκον στερέωσον, Κύριε.

Κύριε, ἐλέησον (ιβ'). Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὴν τιμιωτέραν ... κ.λ.π.

Ἀπόλυσις.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε

Κοντάκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Ἀπό τοὺς οὐρανοὺς δέχθηκες τὴ θεῖα χάρη, καί μέ τὰ δικά σου χεῖλη διδάσκεις ὅλους, νά προσκυνοῦν Τριαδικὰ τὸν ἕναν Θεό· Ἰωάννη Χρυσόστομε, Παμμακάριστε Ὅσιε (Ἄγιε), ἐπάξια σέ ἐγκωμιάζουμε· Διότι ὑπάρχεις καθηγητής, πού διευκρινίζεις τὰ θεϊκὰ πράγματα.

(Ἐάν τελέσθηκε ἡ Θεῖα Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λέγε):

Ἀπολυτίκιο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Σέ ὅλη τὴ γῆ ἀκούσθηκε ἡ φωνή σου, διότι δέχθηκε τὸν λόγο σου· μέ αὐτόν (τό λόγο) ἐδογματίσες, ὅπως ἀρμόζει στὸν Θεό, ἐξύψωσες τὴ φύση τῶν πραγμάτων πού ὑπάρχουν, καταστόλισες τὰ ἀνθρώπινα ἤθη, βασιλιά καὶ ἱερέα. Πάτερ ὅσιε, ἰκέτευε τὸν Χριστό τὸν Θεό, νά δωρίσει σ' ἐμᾶς τό μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἀποδείχθηκες θεμέλιο ἄσειστο γιὰ τὴν Ἐκκλησία, μοιράζοντας τὴ χάρη τοῦ Κυρίου ἀναφαιρέτη σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐπισφραγίζοντάς τὴν μέ τὰ διδάγματά σου, Ὅσιε Βασιλεῖ Οὐρανοφάντορα (αὐτός πού ἀποκαλύπτεις τὰ οὐράνια πράγματα).

Καὶ τό:

Οὐρανὸς πολύφωτος ἀναδείχθηκε ἡ Ἐκκλησία φωτίζοντας ὅλους τοὺς πιστοὺς, μέσα στὸν ὅποιον εὐρισκόμενοι ἄς κραυγάζουμε: Αὐτόν τό Ναὸ στερέωσέ τον, Κύριε.

Κύριε, ἐλέησον (ιβ'). Δόξα. Καὶ νῦν.

Τὴν τιμιωτέραν... κ.λ.π.

Ἀπόλυση.

<p>Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.</p>			<p>Μέ τίς εὐχές τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησε καί σῶσε μας. Ἀμήν.</p>
--	--	--	---